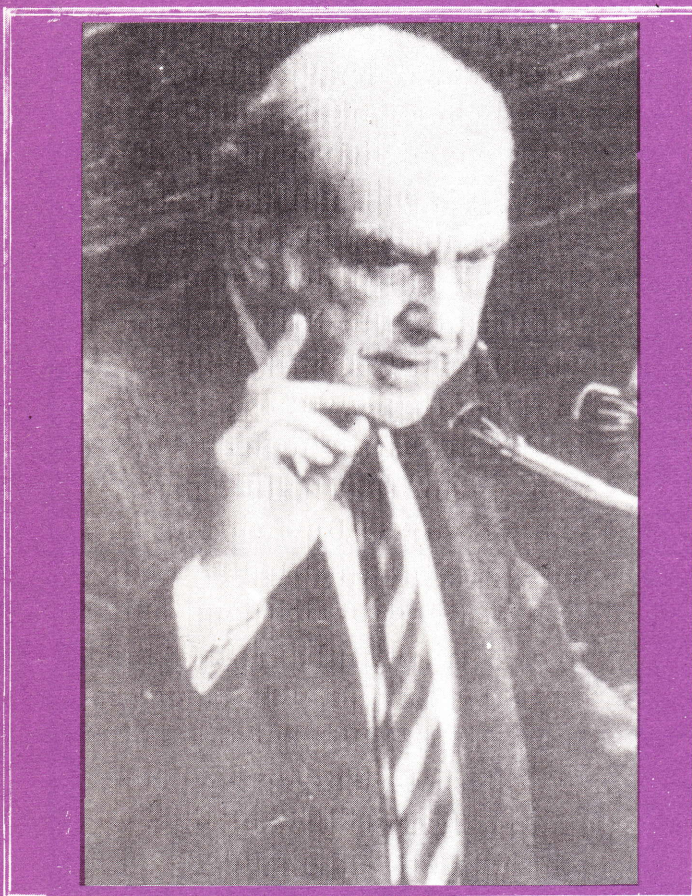
το αντιδοτο

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ
HANS GÜNTHER: ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ(IV)
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
CHARLES GULBERT: Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ
ΠΕΝΘΕΑ: ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ-ΡΙΚΟΦ. Η ΔΕΞΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

ΤΕΥΧΟΣ 11

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

το αντίδοτο

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ»
ΦΩΤΗ ΚΑΤΣΗ: Η... ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ
ΠΕΝΘΕΑ: Ο ΓΚΟΜΠΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΦΥΛΩΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟΥ: ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΣΙΔΗΡΑΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 12

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το επόμενο τεύχος θα κυκλοφορήσει σε 48 σελίδες και θα τιμάται 200 δρχ.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
Συντάσσεται από Επιτροπή
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή για 12 τεύχη 1400 δρχ.
Συνδρομή για 6 τεύχη 800 δρχ.
Τιμή τεύχους: Δρχ. 100

ΕΠΑΝΕΚΦΟΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

'Ανήκω στούς καταραμένους πού δέν δειλιάζουν νά ἐκφράσουν τήν γνώμη τους, κυρίως, ὅταν αὐτή συγκρούεται μ' ἐκείνη τῆς πλειονότητας. Συνάμα, ἀνήκω σ' αὐτούς πού δέν διστάζουν νά ἐπαναλάβουν τήν γνώμη τους ἄσχετα ἄν ἡ ἐπανεκφορά της προδιαγράφεται ὡς ἀναποτελεσματική. Πιστεύω στήν ἀξία τῆς ἄρθρωσης λόγου γιατί αὐτή καί μόνον καθορίζει τό πρώτιστο καθῆκον τῶν σκαπανέων ἑνός ἀνθρώπινου Κόσμου.

Συλλαβίζοντας τό κροτάλισμα τοῦ προσκλητηρίου γι' Ἀγῶνα, δέν ἐπιχειρῶ ν' ἀποσπάσω τήν συγκατάνευση τῶν αὐτοσυνταξιοδοτημένων ἀντιρρησιών τῆς πραγματικότητας... Κεῖνο πού προσπαθῶ εἶναι νά ἐπικοινωνήσω μέ τούς ἐπίλεκτους 'Εθνικοσοσιαλιστές Συντρόφους πού ὀμνύουν στήν Δράση ἀρνούμενοι τήν χαμοζωή μιᾶς ἐκλογικευομένης μοιρολατρίας!

'Εθνικοσοσιαλισμός εἶν' ἡ ἐπιστήμη τῆς προόδου, τῆς ἀνέλιξης, τῆς Ζωῆς! Κι ἄν ἀναλογιστοῦμε τήν φύσει ἐπιθετικότητα τῆς Ζωῆς, τότε, διαπιστώνουμε πώς ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός περικλείει στό κύτταρό του τά στοιχεῖα τοῦ Πυρός καί τῆς Κίνησης. Τούτη τήν ἁπλή ἀκολουθία φαίνονται ν' ἀγνοοῦν ὄχι μόνο οἱ μικρονυκοκυραῖοι π' ἀγκυρώθηκαν στήν ταφόπλακα τῶν δισταγμῶν τους ἀλλά καί κάποιοι μουσειακοί «ἐπαναστάτες» πού δηλώνουν «ἐθνικοσοσιαλιστές» μέσ' ἀπ' τήν μπανιέρα τους.

Σήμερα ἡ ἐπαναστατική ἀναγκαιότητα βογγάει καταπλακωμένη ἀπ' τά συντρίμμια τοῦ διαταξικοῦ διαιρετισμοῦ πού σώρευε στίς κοινωνίες τό σαθρό ἀστικό Σύστημα σέ μιάν ὕστατη ἀπόπειρα ἀνασύνταξής του. Σκιές τοῦ ἑαυτοῦ τους οἱ μικρομεσαῖοι ἐλλιμενίζουν τήν καταναλωτικώτερη μιζέρια στόν κόλπο τῆς τελματωμένης ὕπαρξής τους· κι ἀνάμεσά τους κάποιοι μῖμοι κωμικοί μιᾶς... τραγωδίας, δηλωσίες φαιδροί τοῦ 'Εθνικοσοσιαλι-

σμοῦ, νά διογκώνουν τό κασέ τῆς ἡττοπάθειάς τους ἐπιδεινώνοντας τόν μαυσωλειακό γεροντισμό τους μέσ' ἀπό ἀμπαρωμένα πορτοπαράθυρα.

Ὄχι! Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι οἱ πριαπικές ψευδαισθήσεις μικροκατεργαραίων πού δημοσιοποιοῦν τήν κενότητά τους μέ ἐλιτίστικες κι αὐθάδεις ξιπασιές! Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι οἱ βυζαντινοπρεπεῖς φανφαρονισμοί παραεκκλησιαστικῶν θρησκευάμενων πού διαιωνίζουν τήν ἰδεολογική τους στειρότητα μέσα σέ καφενοβειακές ἀφλογιστίες! Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι ἡ σύμπτωση ἀπρόθυμίας πνεύματος καί σάρκας τῶν θυμάτων κάποιας ἰδεολογικῆς ἀρθρίτιδας πού ἐμμένουν στό παιγνίδι τοῦ ἀντιπάλου ἐπισύροντας διάγνωση παραταξιακῆς βλακείας! Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι οἱ ἐπετειακές ἐπάρσεις τῶν παρωχημένων νεοπιθήκων τῶν ὁποίων ἡ τύρβη τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μεταστοιχειώνεται σέ τύρφη ὅταν σβήνουν τά φῶτα! Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν εἶναι ὁ ἀπλοϊκός ἀντικομμουνισμός μήτε τό σωσίβιο τῆς μισαλλολογίας τῶν λογοδοσμένων μέ τό προπολεμικό παρελθόν πού προθερμαίνονται γιά τήν ἑπόμενη ἐκδοτική κούρσα (μπροσσουρῶν, ἀφισσῶν καί αὐτοκολλήτων) διασκεδάζοντας τίς ὑπαρξιακές τους ἐνοχές! Ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἡ ὀγκωδέστατη Δράση ἡ ἀναπόκρυπτη πίσω ἀπό θεωρητικές ἐπιτηδεύσεις!

Κάτω ἀπ' τίς ἤδη διαμορφωμένες συνθῆκες καί η ἐπιεικέστερη αὐτοκριτική ὅσων σοβαρά ἐπιμένουν στόν Ἐθνικοσοσιαλισμό ἄγει σ' ἕνα καί μόνο συμπέρασμα: εἶναι ζωτική ὅσο ποτέ ἡ ἐπανεφεύρεση τῆς ἐπαναστατικῆς τεχνογνωσίας ἄν θέ-

λουν νά μιλήσουν γιά ἐθνικοσοσιαλιστική προοπτική χωρίς νά κινδυνεύουν νά αὐτοενταχθοῦν στήν χορεία τῶν θαλοσσοσκέπαστων ναυαγίων.

Ἡ ἐπικαιρότητα σφύζει μέσα σ' ἕνα Κόσμο ἐξελισσόμενο. Τά προβλήματα τοῦ 1919 δέν ἀπασχολοῦν, πλέον, κανένα σημεῖο τοῦ πλανήτη μας καί, μοιραῖα, ἡ τακτική ἀντιμετώπισης ἐκείνων τῶν προβλημάτων ἔχει μόνον μουσειακή – καί ὄχι οὐσιαστική – σημασία. Ἡ σημερινή πρακτική τρέχει στούς ρυθμούς τῆς μικροπληροφορικῆς καί χτυπάει στούς παλμούς τῶν μικροτσίπς, τελείως ξεμακρυσμένη ἀπ' τήν ξεπερασμένη διασταύρωση τοῦ τελαμώνα μέ τά ἀμφιμασχάλια...

Ὑπάρχουν καί σήμερα Βερσαλλίες· ὑπάρχει καί σήμερα Βαϊμάρη, ἀλλά ἡ μεθοδικότατη δουλειά τοῦ ἀντιπάλου ἀνοσοποίησε τό αἰσθητήριο τῆς μάζας γιά τήν ἐννόηση τοῦ ἀντίκτυπού τους μέ ἀποτέλε-

σμα κάθε... παρέλαση νά γελοιοποιοῦσε τήν ὅποιαν ἀπόπειρα ἐπισήμανσης τοῦ προβλήματος καί ἀφύπνισης τῶν χαυνωμένων ἀστῶν πού ἔχασαν πιά καί τήν προλεταριακή τους εὐαισθησία.

Ὅμως, ἐκτός ἀπό Βερσαλλίες καί Βαϊμάρη ὑπάρχει καί ὁ ἀτομισμός κι ὁ ὑπερκαταναλωτισμός· ὑπάρχουν οἱ τραβεστί κι οἱ χούλιγκανς· ὑπάρχει τό κράκ κι ἡ δορυφορική τηλεόραση· ὑπάρχει ἡ πυρηνική ἐνέργεια κι ἡ ὑπεραγωγιμότητα· ὑπάρχουν οἰκονομικοί συνασπισμοί πού ἐκτοπίζουν τήν ἐθνικιστική προτεραιότητα μέ τά συνακόλουθά της· ὑπάρχει ἡ κομπιουτεροποίηση πού καθορίζει, πιά, τήν ἐνδοκοσμική πόρευσή μας. Τί θέση παίρνουν οἱ ἐρημίτες τῶν διακοσμημένων ἡσυχαστηρίων πάνω σ' ὅλα τοῦτα; Μήπως ἀπαντοῦν μ' ἀναρτήσεις κι ἄλλων σκωροφαγωμένων ἀναμνηστικῶν στούς τοίχους τῶν ἀποστειρωμένων δωματίων τους; Ἄν ναί, τότε τά ὄντα αὐτά δέν εἶναι Ἐπαναστᾶτες ἀλλά décorateurs ἐσωτερικῶν χώρων! Κι ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός χρειάζεται μόνον Ἐπαναστᾶτες! Μόνον ἐπαγγελματίες Ἐπαναστᾶτες!

Ὁ ἐχθρός εἶναι ἕνας· τό Σύστημα! Καί τό Σύστημα δέν πέφτει μέ ἀναρτήσεις ἀναμνηστικῶν ἑνός (ἐνδόξου μέν, περασμένου δέ...) παρελθόντος. Εἶναι ἀπαραίτητο νά καταξιώσουμε νέα, τά δικά μας, Λάβαρα ἀντί νά καταφεύγουμε στόν τρυγητό τῆς αἴγλης τῶν προπατόρων μας ἐρανιζόμενοι ὅσα ψήγματα τοῦ μεγαλείου τους διατίθενται ἀκόμα πρός πώληση στίς βιτρίνες τῶν παλαιοπωλείων. Ἡ διάσωση τῶν μνημείων τοῦ παρελθόντος εἶναι μέρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ καθήκοντος ὅμως δέν εἶναι Τό ἐπαναστατικό καθῆκον στήν ὁλότητά του!

Ἐλάχιστες εὐκαιρίες ἀπομένουν γιά νά βγοῦμε μπροστά ἀπ' τόν χαμένο χρόνο κλείνοντάς του τόν δρόμο· κι ἄν μιλήσουμε ξεκάθαρα ἡ εὐκαιρία εἶναι μόνον μιά: ἡ Ἐπανάσταση!

Μέ ἄλλα λόγια, ἄν κατά τήν ἑπόμενη ἐπίσκεψη στόν ράφτη μας δέν σκοπεύουμε νά παραγγείλουμε ζουρλομανδία ἀντί γιά κοστούμι, ἄς μποῦμε ὅσο πιό γρήγορα καί δυναμικά γίνεται στόν πυρήνα τῶν τωρινῶν προβλημάτων τῆς κοινωνίας μέσα στήν ὁποία συναινοῦμε νά ὑπάρχουμε· κι ἄς ἀντιμετωπίσουμε δραστικά τό ἐθνικό ξεπούλημα, τά ναρκωτικά, τό ἐκπαιδευτικό χάος, τούς μετανάστες, τήν οἰκονομική ἀδικία, τήν ἀνεργία καί τήν πορνεία! Χωρίς συντηρητικές οἰήσεις, χωρίς λιμνάσεις ἀπραγίας πίσω απ' τίς ὁποῖες παραλλάσσεται ἡ χλωμή ἀπόχρωση τῆς δειλίας τῶν μικρομεροκαματιάρηδων πού φαντάζονται (ἴσως...) ἑαυτούς ὡς στρατηλᾶτες..!

Ὁ ρόλος μας εἶναι δοσμένος κι ἐμεῖς ὑπόχρεοι ὑπέρβασής του. Ὅμως, ἀνάδρομα ἀπ' τήν φορά τῆς ἐξέλιξης, κάποιοι τοὔνομα «Ἐθνικοσοσιαλιστές» ἐμμένουν στήν διακονία τοῦ Συστήματος ἀρνούμενοι νά ἐπισκοπήσουν πλατύτερα τόν κοινωνικό ὁρίζοντα· εἶναι αὐτοί πού ἐπιμένουν νά βαρυστομαχιάζουν ἀπό ἀντικομμουνιστική ἀεροφαγία ὑφιστάμενοι τίς ἄδοξες ἐπιπλοκές τοῦ ἀτελοῦς πεπτικοῦ τους. Ἡ ἰδεολογική ἀντιπαλότητα σέ καμιά περίπτωση δέν συνεπάγεται τήν παράκαμψη τῶν στρατηγικῶν προτεραιοτήτων τοῦ Ἀγῶνα καί ἀλλοίμονο σ' ὅποιον παραγνωρίζει τόν κίνδυνο τῆς ἐγγύτερης ἐχθρικῆς ἑστίας πυρός ἐπιχειρώντας πρός τόν Ἀντικειμενικό Σκοπό, ἰδιαίτερα ὅ-

ταν οἱ στόχοι (τά κοινά γιά ὅλους, ρόπαλα τῆς 'Εξουσίας) σπᾶνε ἐξίσου τά κεφάλια τῶν ἀλληλοσυμπλεκομένων ὀπαδών.

Ἄς πάψουν οἱ μετέωροι νά βιαιοπραγοῦν πάνω στή μνήμη τῆς 'Ιστορίας! Εἶναι στιγμές δυναμικῶν ἀποφάσεων, εἶναι στιγμές ρωμαλέων ἐπιλογῶν, εἶναι στιγμές Πυρός καί Κίνησης. Οἱ νυσταλέοι – καί μετ' ἐξόχων φεμινιστικῶν ἐπιδόσεων – ἄς παροπλιστοῦν στά σκιερά ὑπνοδωμάτιά τους κι ἄς ὑποκαταστήσουν τήν ἐπαναστατική τους ἀναφροδισία μέ τήν προσφιλῆ τους ἰδεολογική νεκροφιλία. 'Εμεῖς ἐπιμένουμε στήν ἡδονική ἀνατρεπτική ἀφροδισία πού ταιριάζει στό θηλυκό γένος τῆς 'Επανάστασης. Γιά μᾶς ἕνα τό δίδαγμα πού ἀναδύεται

ἀπ' τό ὑπέρκορο συνειδός μας: 'Επαναστατῶ ἄρα 'Υπάρχω! Γιά σένα;

'Αριστοτέλης 'Ηρ. Καλέτζης
Πολιτικός Κρατούμενος
Φυλακή Κορυδαλλοῦ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΚΟΥΪΖ

Ο κ. της φωτογραφίας είναι ο πρόεδρος της Φίατ Τζοβάννι Ανιέλλι.

Της Φίατ που επί δημοκρατίας του Σαλό ήταν κοινωνικοποιημένη. Όταν ο Τ.Α. δήλωσε στον οικονομικό ταχυδρόμο – αυτά που δήλωσε – ήρθαν στο μυαλό μου τα σοφά λόγια του Ι. Μεταξά μέσα από το ημερολόγιό του. Έγραφε στις 22/1/40: «*Η δημοκρατία είναι το παιδί του καπιταλισμού. Είναι τ' όργανο με το οποίο ο καπιταλισμός κυριαρχεί πάνω στη λαϊκή μάζα. Είναι τ' όργανο με το οποίο κατορθώνει ο καπιταλισμός να παριστάνει τη θέλησή του ως λαϊκή θέληση... Απ' την άλλη μεριά ο καπιταλισμός, για να συσσωρεύσει τα κεφάλαια στα χέρια εκείνων που τον εκπροσωπούν και να κάνει όλο τον άλλο κόσμο σκλάβους του, μα σκλάβους που να νομίσουν πως είναι ελεύθεροι, έχει ανάγκη της ελευθέρας οικονομίας... Κράτη που επικρατεί η διεθυνομένη οικονομία, όσο κι αν είναι δημοκρατικά, κι εννοούμε τέτοια που αποσκοπούν το γενικό συμφέρον του λαού, δεν συμφέρουν τον καπιταλισμό... Αλλά ο καπιταλισμός τα ονομάζει δικτατορίες, φασιστικές, χιτλερικές... Ώστε δεν πρόκειται για ιδανικά... Πρόκειται απλούστατα για τα εξής: επικράτησις του καπιταλισμού.– επικράτησις του ολοκληρωτικού κράτους... Απ' τη μια μεριά Αγγλία, Γαλλία, Αμερική. Απ' την άλλη Γερμανία, Ρωσία, Ιταλία*».

Νομίζω ότι οποιοδήποτε σχόλιο σ' αυτά τα λόγια του Μεταξά είναι περιττό.

Πολύ σωστά λοιπόν ο κ. Ανιέλλι δήλωσε πως δημοκρατία χωρίς καπιταλισμό δεν υπάρχει.

Γι' αυτό, επειδή εμείς οι εθνικιστές επαναστάτες είμαστε αντικαπιταλιστές είμαστε και

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Μία απ' τις μεγαλύτερες απάτες του συγχρόνου καπιταλιστικού συστήματος, είναι η δημοκρατία των μετόχων ή μετοχών. Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να εξετάσουμε σφαιρικά το νέο αυτό κοινωνικό φαινόμενο. Κύριος στόχος του αστικού κράτους, είναι η διατήρηση της εξουσίας στά χέρια της ταξικής δικτατορίας των μεγαλοαστών.

Επειδή όμως το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα περνάει εδώ και χρόνια ύφεση, άρα οικονομική υποανάπτυξη, οι καπιταλιστές σκέφθηκαν πως κάτι πρέπει να κάνουν για να αποπροσανατολίσουν τη δίκαιη δυσφορία του λαού. Η μεγάλη ανεργία κι υποαπασχόληση, είχε δημιουργήσει μαζί με την πορεία του κεφαλαίου σε «παρασιτικές» ασχολίες αντί παραγωγικών επενδύσεων και τον πληθωρισμό, πολλά προβλήματα στους εργαζομένους.

Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο πως πριν 3 μήνες περίπου το «Βήμα» έγραφε, πως ο σημερινός άνεργος στην Αγγλία δεν γίνεται κομμουνιστής αλλά φασίστας...

Έτσι οι φιλελεύθεροι μέσω του αστικού τύπου και των αστικών κομμάτων, τα οποία είναι υπόδουλα του κεφαλαίου, μπόρεσαν να περάσουν εύκολα στο λαό αυτή τη νέα ορολογία, «δημοκρατία των μετόχων» ή «λαϊκό καπιταλισμό».

Η δημοκρατία των μετόχων δεν είναι τίποτα άλλο απ' την αγορά απ' το κοινό μετοχών, χρηματιστηριακών ή μη, είτε τραπεζών είτε εταιριών. Κατ' αυτό τον τρόπο μας λένε οι φιλελεύθεροι, με την αγορά δηλαδή μετοχών, ο κόσμος θ' αυξήσει τα εισοδήματά του.

Όσοι γνωρίζουν λίγα οικονομικά θα ξέρουν, ότι το εισόδημα είναι θετική συνάρτηση του όγκου των συναλλαγών, θετική συνάρτηση της καταναλώσεως, η οποία συνεπάγεται άνοδο των τιμών των προϊόντων κι εμπορευμάτων, που αυτό τέλος σημαίνει μεγαλύτερη συσσώρευση αγοραστικής δυνάμεως και πλούτου στα χέρια των καπιταλιστών. Δηλαδή όταν ο απλός πολίτης θ' αυξάνει τ' ατομικό του εισόδημα κατά 10%, ο μεγαλοεπιχειρηματίας θα τ' αυξάνει κατά 100%. Αυτό φυσικά οι φιλελεύθεροι δεν το λένε στον κόσμο.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό το κέρδος για τους καπιταλιστές.

Με την διασπορά των μετοχών που γίνεται, ο τάδε καπιταλιστής ελέγχει μια εταιρεία με ποσοστό μετοχών 20%, ενώ πρώτα χρειαζότανε πολύ περισσότερο. Τι κερδίζει απ' αυτό; Πολύ απλό.

Αν πρώτα χρειαζότανε π.χ. 50% των μετοχών για να ελέγχει μια εταιρεία, και τώρα χρειάζεται μόνο 20%, μπορεί να διαθέσει το υπόλοιπο 30% απ' το 50% για ν' αγοράσει μετοχές μιας άλλης εταιρείας. Δηλαδή συνοψίζοντας μ' ένα συνολικό ποσοστό μετοχών 50%, ελέγχει όχι μία αλλά δύο εταιρείες!

Το καπιταλιστικό αίσχος σ' όλο του το μεγαλείο.

Στην πράξη όμως ο κόσμος μπορεί να μην κερδίσει κι ακόμα αυτό το 10% που είπαμε προηγουμένως. Ας γυρίσουμε να κοιτάξουμε για λίγο το «κραχ» του περασμένου Οκτωβρίου. Τι συνέβη τότε πέρα απ' τα ελλείματα του αμερικανικού δημοσίου και του εμπορικού ισοζυ-

γίου των ΗΠΑ; Συνέβη κάτι που επιμελώς προσπάθησαν να κρύψουν οι φιλελεύθεροι. Οι τελευταίοι στην προσπάθειά τους να κερδίσουν τα μέγιστα, «κατασκεύασαν» τις τιμές των μετοχών, οι οποίες με το πρώτο ταρακούνημα έπεσαν θεαματικά για τον απλούστατο λόγο, ότι οι τιμές που είχαν δεν αντιπροσώπευαν την πραγματική τους αξία.

Αξίζει να αναφερθεί ότι από 1655 μονάδες που ήταν ο γενικός δείκτης τιμών μετοχών το τέλος Σεπτεμβρίου 1986, έφτασε 10120 μονάδες στις 14/10/87, δηλ. μέσα σ' ένα χρόνο αύξηση 512% ή σχεδόν επταπλασιάσθηκε. Αυτά για το ελληνικό χρηματιστήριο. Στ' αντίστοιχα χρηματιστήρια του Λονδίνου και Ν. Υόρκης έγινε χαμός. Σ' αυτό συντέλεσε και το εξής: τα κομπιούτερ των τραστ και πολυεθνικών είναι προγραμματισμένα, ώστε αν πέσει η τιμή της μετοχής της επιχειρήσεως κάτω από ένα συγκεκριμένο όριο να πουλούν ασταμάτητα. Το τι επακολούθησε τ' αφήνω στη φαντασία του αναγνώστη. Βλέπουμε ότι η εισαγωγή υψηλής τεχνολογίας δεν δημιουργεί και πάντα υπεραξία.

(Από το «Le Pays Reel» 22/11/40). Ούτε ο κόσμος, ούτε και η δημοκρατία των μετόχων είναι όπως μας την παρουσιάζουν.

Εκείνη την περίοδο στις παγκόσμιες κεφαλαιοαγορές χάθηκαν 2 τρις δολλάρια. Η Θάτσερ, ο Σιράκ μετά απ' αυτό αναγκάστηκαν να αναστείλουν επ' αόριστο τις ιδιωτικοποιήσεις που είχαν αναγγείλει. Ο κ. Γκυ Σορμάν έβαλε μαύρα...

Κάτι αντίστοιχο είχε γίνει με τη συμφωνία του Λούβρου, αρχές του 1987, συμφωνία για τις συναλλαγματικές ισοτιμίες του δολλαρίου έναντι των κυριωτέρων σκληρών νομισμάτων. Και τότε το δολλάριο είχε υπέρμετρη υπεροχή έναντι του γιεν και μάρκου. Έτσι μετά το «κραχ» άρχισε να πέφτει κατά πολύ η τιμή του δολλαρίου, ακόμη και κάτω απ' τα όρια ασφαλείας που είχαν συμφωνηθεί στο Λούβρο, μ' αποτέλεσμα οι κεντρικές τράπεζες του Τόκυο και Βόννης ν' αγοράζουν ποσότητες εκατομμυρίων δολλαρίων για να ανεβάζουν την τιμή του πράσινου χαρτιού.

Και στην πρώτη και σ' αυτή την περίπτωση οι διεθνιστές οικονομολόγοι και τεχνοκράτες δεν ενέργησαν με βάση την πραγματική αξία της μετοχής και του δολλαρίου, αλλά με βάση τα συμφέροντα της «διεθνούς αδελφότητας».

Τον λαϊκό καπιταλισμό πρέπει να τον «απογυμνώσουμε» και να τον χτυπήσουμε αλύπητα. Γιατί όπως λέει κι ένας μεγάλος Ιταλός εργατιστής ο Παντσιέρι: ***«τον καπιταλισμό πρέπει να τον χτυπάμε, όχι κυρίως στις απαρχαιωμένες δομές του, αλλά στις πιο προωθημένες, μέσω των οποίων η άρχουσα τάξη, προσπαθεί να δημιουργήσει καινούργιες, πιο σταθερές και δυνατές ισορροπίες»***.

Το αστείο στην όλη υπόθεση είναι ότι πολλοί που δεν ανήκουν άμεσα στο καπιταλιστικό στρατόπεδο, αλλά μάλλον ανήκουν έμμεσα, υποστηρίζουν τον λαϊκό καπιταλισμό. Για παράδειγμα αναφέρω το συνδικάτο που ελέγχεται στη Γαλλία απ' το σοσιαλιστικό κόμμα, το CFDT. Ο αρχηγός του ο Εντμόν Μαιρ δήλωσε ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι ο λαϊκός καπιταλισμός είναι πρόοδος του πολιτισμού μας, κι ότι η επιχείρηση είναι κέντρο συνεργασίας. Θεέ και Κύριε. Πού, στο ταξικό αστικό κράτος; Αυτά δεν τα λέει ούτε κι ο κ Γιάννης Μαρίνος στον Οικονομικό Ταχυδρόμο.

Βλέπουμε λοιπόν γι' άλλη μια φορά τι εστί σοσιαλδημοκρατία. Το αριστερό πόδι του καπιταλισμού. Πόσο δίκιο είχε ο Λένιν όταν χτυπούσε τη γραμμή Κάουτσκυ.

Πολλοί επίσης που ανήκουν στην «εθνική δεξιά» υποστηρίζουν το λαϊκό καπιταλισμό, όπως ο Λεπέν. Για την εθνική δεξιά θα μιλήσουμε διεξοδικά στο επόμενο τεύχος.

Μετά απ' αυτά που συνέβησαν ο «λαϊκός καπιταλισμός» έχασε τη λαϊκότητά του.

Κάποιος είχε γράψει στη διαθήκη του ότι: ***«αν οι συνωμότες της διεθνούς οικονομίας και του παγκόσμιου καπιταλισμού έχουν μαθει να χρησιμοποιούν τις τύχες των λαών και των ανθρώπων, ως δεσμίδες μετοχών και χαρτονομισμάτων, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν γινότανε να το δεχτούμε»***.

Και φυσικά δε γίνεται να το δεχτούμε, διότι τα συμφέροντα του καπιταλισμού είναι σ' αντίθεση με τα συμφέροντα του λαού και της πατρίδας. Υπερασπιζόμενοι αυτά τα συμφέροντα εμείς οι εθνικιστές, θα σταθούμε εμπόδιο στη διεθνιστική ανάπτυξη του κεφαλαίου.

Χρήστος Χαρίτος

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Η σημερινή κρίση ξαναθέτει το πρόβλημα του καπιταλισμού.

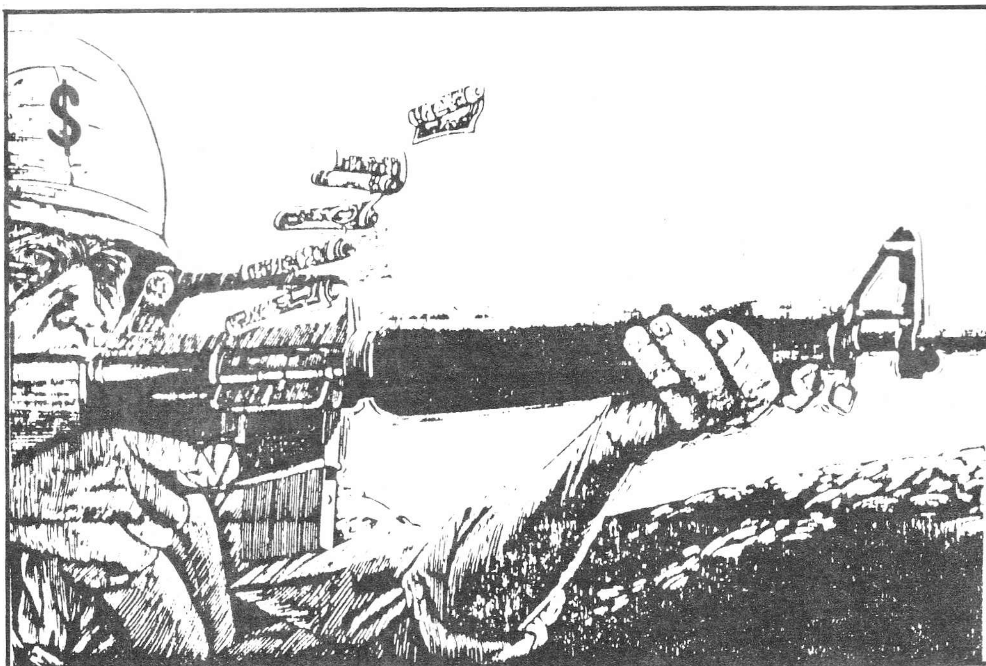
Ο καπιταλισμός τι είναι; προς τι;

Δύο αιώνες καπιταλισμού έχουν μια ανθρώπινη εξήγηση: εκρίζωση, δυσαρέσκεια. Το σύστημα ξερίζωσε τον άνθρωπο. Εδημιούργησε προβλήματα τα οποία δεν μπορεί να ελέγχει: τον πληθωρισμό, την ανεργία. Το Κράτος, διαδοχικά διαιτητής και θεατής του καπιταλισμού είναι σε μεγάλο βαθμό ανίκανο να αντιταχθεί στην ανάπτυξή του. Η οικονομική διεθνοποίηση (πολυεθνικές) αμφισβητεί την ύπαρξη του Έθνους και του Κράτους. Αφού κατάστρεψε το τοπικό πλαίσιο ο καπιταλισμός πλήττει το Έθνος για να επεκτείνει τα όρια της αγοράς. Η λογική του καπιταλοφιλελεύθερου συστήματος εκφράζεται με τους πολιτικούς αρχηγούς, υποστηρικτές του πολιτιστικού, οικονομικού και πολιτικού διεθνισμού (ισοπέδωση, ομοιομορφοποίηση, εκρίζωση).

ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ

Ο καπιταλισμός, από τότε που εμφανίσθηκε, στα τέλη του 18ου αιώνος, δεν έπαψε να καταστρέφει όλες τις υπάρχουσες δομές. Κατέστρεψε σιγά-σιγά τις αντίθετες με την ανάπτυξή του δομές. Η Γαλλική περίπτωση δείχνει καθαρά αυτήν την τάση. Η αστική επανάσταση του 1789, είναι η καταστροφή των επαρχιών, των συντεχνιών. Στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα, μόνο η καταστροφή κάθε ανθρώπινης παραδόσεως, κάθε πολιτιστικής και πολιτικής παραδόσεως, μπόρεσε να επιτρέψει την εμφάνιση μιας μεγάλης αγοράς ανθρώπων και προϊόντων.

Η ζωή, τα ήθη μεταβάλλονται καταστρέφοντας την παραδοσιακή ισορροπία. Η οικογένεια αποσυντίθεται, οι κοινωνικοί νόμοι εξατομικεύονται, η κοινοτική ιδέα εξαφανίζεται. Οι μαρξιστικές και φιλελεύθερες θεωρίες δικαιο-

λογούν πλήρως την εκρίζωση του ανθρώπου από τις παραδόσεις του. Το όνειρό τους, βασισμένο σε ένα συστηματικό οικονομισμό θέλει ανθρώπους «απελευθερωμένους» από τους κοινοτικούς και φυσικούς νόμους (με άλλα λόγια, εργαλεία εκμεταλλεύσεως στην υπηρεσία του παραληρήματος περί παραγωγής, «προόδου», αναπτύξεως των παραγωγικών δυνάμεων). Η καταστροφή του κοινοτικού πλαισίου μεταβάλλει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος, εντασσόμενος σ' ένα συγκεκριμένο περίγραμμα γίνεται μια μονάδα παραγωγής κινητή και τηλεχειριζόμενη. ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟΣ γίνεται η προσφιλής στους μαρξιστές και φιλελευθέρους ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ! Αντίθετα, αυτή η άρνηση του καπιταλιστικού συστήματος δεν συνεπάγεται αναγκαστική αποδοχή της παραδοσιακής κοινωνίας.

Πρόοδο ναι, αλλά με αποδεκτές προϋποθέσεις, χωρίς εκμετάλλευση, συστηματική εκρίζωση. Μαρξιστές και φιλελεύθεροι μετρούν την πρόοδο με τις ανάγκες, ικανοποιηθείσες ή ανικανοποίητες. Η μαρξιστική αντίθεση ανάμεσα σε αληθινές και ψεύτικες ανάγκες, δεν εκφράζει την πραγματικότητα. Η ανάγκη είναι κατ' εξοχήν σχετικό φαινόμενο (το ψυγείο, απόλυτη ανάγκη για μια Ευρωπαία, είναι μια ανήκουστη πολυτέλεια για μια Ασιάτισσα). Εκείνο που είναι σήμερα είδος πρώτης ανάγκης (τηλεόραση) δεν υπήρχε ούτε πριν από σαράντα χρόνια!

Εκτός από μερικά προϊόντα καθαρά άχρηστα, η διάκριση της διαφοράς ανάμεσα σε αληθινές και ψεύτικες ανάγκες είναι μια διαδικασία οικονομίας επιβιώσεως (υποανάπτυκτες χώρες). Αφ' ετέρου, η ιδεολογική διαδικασία των νεομαρξιστών είναι απαράδεκτη. Το να βλέπεις τον άνθρωπο σαν ένα δούλο της καταναλωτικής κοινωνίας, της διαφημίσεως, των μέσων μαζικής ενημερώσεως, σημαίνει πλήρη τύφλωση εμπρός στην πραγματικότητα. Η έκρηξη της καταναλώσεως αντιστοιχεί σε μεγάλο βαθμό σε πραγματικές ανάγκες και όχι σε μια θέληση διαφοροποιήσεως, ταυτίσεως μέσω της καταναλώσεως. Αντίθετα, έχοντας φθάσει σε ένα ωρισμένο στάδιο επιπέδου ζωής, το κίνητρο της καταναλώσεως γίνεται περισσότερο ψηχολογικό παρά φυσικό, καθώς η κατανάλωση ικανοποιεί ανάγκες περισσότερο δευτερεύουσες παρά πραγματικές. Ο άνθρωπος θέλει όλο και περισσότερα για τον εαυτό του (ταύτιση, STANDING). Όμως η αυστηρή πραγματικότητα αντιθέτει επιθυμία και μέσα αγοράς. Τότε γεννιέται το αίσθημα του ανικανοποίητου, της μόνιμης δυσαρέσκειας με αποτέλεσμα μια όλο και πιο μεγάλη αποσταθεροποίηση του ανθρώπου και της κοινωνίας. Ο πληθωρισμός επανεμφανίσθηκε, αλλά για διαφορετικούς λόγους από τις μεγάλες κρίσεις (1929 ΗΠΑ, 1923 Γερμανία). Αυτός ο πληθωρισμός εξηγείται με την μεταβολή της ανθρωπίνης και βιομηχανικής συμπεριφοράς. Ούτε οι επιχειρήσεις ούτε οι μισθωτοί δέχονται να αμφισβητηθεί η θέση τους. Ο μισθωτός δεν δέχεται να μειωθεί ο μισθός του σε περίπτωση κρίσεως. Ο επιχειρηματίας αρνείται να χαμηλώσει το κέρδος του αν ενταθεί ο ανταγωνισμός (διεθνές άνοιγμα) ή χαμηλώσει η παραγωγή του κλάδου του. Ο καθένας οργανώνεται για να απομονωθεί από το γενικό περίγραμμα. Με συνδικαλιστικές μεθόδους για τους μισθωτούς, με τεχνικές ή χρηματοδοτικές μεθόδους για την επιχείρηση (αυτοχρηματοδότηση, τεχνική νομοθεσία, μονοπώλιο) ο καθένας προστατεύει την θέση του κατά τρόπο ατομικιστικό και πληθωριστικό. Όλοι (μισθωτοί, ελεύθεροι επιχειρηματίες, εισαγωγές, βιομηχανίες) προσπαθούν να επωφεληθούν της καταστάσεως για να κερδίσουν τα μέγιστα. Η απουσία ενός δυνατού Κράτους (συνέπεια μια φιλελευθέρας οικονομίας) διατηρεί αυτήν την πληθωριστική αναρχία στο επίπεδο της κατανομής. Αντίθετα, η ανεύθυνη στάση του φιλελεύθερου Κράτους ενθαρρύνει την φυγή προς τα εμπρός. Έπρεπε να έρθει ο Σεπτέμβριος του 76 για να δούμε την εξουσία να προσπαθεί να σταματήσει τον πληθωρι-

σμό με το πάγωμα του φαύλου κύκλου τιμές/μισθοί. Ο πληθωρισμός επιτρέπει, βραχυπρόθεσμα, την κατασίγαση των κοινωνικών κρίσεων. Η πολιτική του φιλελευθέρου Κράτους είναι να ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ τις κοινωνικές κρίσεις με δρακόντειες αυξήσεις των μισθών, ενώ ξέρει ότι η επιχείρηση θα τον αντισταθμίσει με μια αύξηση των τιμών. Ένα αδύναμο κράτος δεν έχει τα μέσα μιας ενεργητικής και δίκαιης κοινωνικής πολιτικής. Δεν μπορεί παρά να απωθεί με οποιοδήποτε τρόπο (πληθωρισμό) τα απαραίτητα δομικά και κοινωνικά μέτρα.! Μόνο μια σκληρή πολιτική των εισοδημάτων μπορεί να επιτρέψει την έξοδο από τον πληθωριστικό φαύλο κύκλο και τις συνέπειές του. Ο πληθωρισμός, συνέπεια μιας οικονομίας χωρίς κανόνες επιταχύνει την κοινωνική αποσύνθεση και προλεταριοποεί ολόκληρα στρώματα πληθυσμού.

Ο πληθωρισμός έχει νέα αποτελέσματα. Δεν θίγει πλέον κατηγορίες οργανωμένες ή που διαθέτουν μέσα προστασίας (συνδικάτα, επιχειρήσεις). Πλήττει εκείνους των οποίων η θέση (έμποροι, βιοτέχνες, εισοδηματίες) ή η ηλικία (συνταξιούχοι) δεν παρέχουν καμιά προστασία. Αυτή η κατάσταση επιδεινώνει το κοινωνικό χάσμα ανάμεσα στους ενεργούς και τους μη ενεργούς, τους μισθωτούς και τους μη μισθωτούς. Έτσι καταστρέφεται η κοινωνική ισορροπία πετώντας σε μια αξιοθρήνητη θέση εκείνους που δεν μπαίνουν στο σύγχρονο παραγωγικό καλούπι.

Ο καπιταλισμός μετέβαλε τον άνθρωπο σε εργατική δύναμη. Από δημιουργός έγινε μηχανή. Ο παραγωγός δεν δημιουργεί πλέον εξ ολοκλήρου το προϊόν, αλλά ένα όλο και μικρότερο μέρος του. Η κατανομή της εργασίας είναι ένας από τους βασικούς νόμους της καπιταλιστικής οικονομίας. Οι συνέπειες είναι πολλές. Οι τεχνητές διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους μεγάλωσαν. Μια διαφοροποίηση συχνά αυθαίρετη των καθηκόντων δημιουργεί μια ψεύτικη ιεραρχία στην εργασία. Μια συζητήσιμη ιεραρχία δημιουργείται, με αμφίβολα κριτήρια: χειρωνακτική ή πνευματική εργασία, τύπος μορφώσεως, επίπεδο εκπαιδεύσεως. Αυτή η λανθασμένη εκτίμηση της εργασίας εξηγεί – εν μέρει – την σημερινή ανεργία. Οι φτωχές προσπάθειες να ξαναδοθεί στην χειρωνακτική εργασία όλη της η αξιοπρέπεια δεν θα αλλάξουν τίποτα... Άλλες αιτίες ανεργίας εμφανίστηκαν εδώ και δέκα χρόνια. Η τεχνική πρόοδος επιτρέπει την αντικατάσταση εργατικών χεριών με κεφάλαια. Ο καπιταλισμός για πολύ καιρό εκμεταλλεύτηκε πρόστυχα τους εργαζομένους. Αρκεί να πάμε λίγα χρόνια πίσω για να το δούμε (μετανάστες). Τώρα προσπαθεί να εκμεταλλευθεί την πρόοδο, και όχι τους παραγωγούς (ανθίστανται ενεργητικά). Η σημερινή ανεργία (5 με 8 στα εκατό του ενεργού πληθυσμού των ανεπτυγμένων χωρών) είναι η συνέπεια αυτής της οικονομικής πολιτικής. Το άνοιγμα των οικονομιών των ετών 60 επέτρεψε την έκρηξη ενός άγριου και επικίνδυνου ανταγωνισμού. Οι μόνοι τρόποι αντιστάσεως ήταν να παραχθούν όλο και φθηνώτερα προϊόντα. Οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να καταστήσουν την οικονομία ανταγωνίσιμη (μετανάστες σε καλή τιμή, καμιά προσπάθεια αναδιοργανώσεως και εμπλουτισμού των βιομηχανιών, καμιά αναζήτηση νέων προτύπων αναπτύξεως). Έπρεπε πάση θυσία να πληγούν οι ανταγωνιστές. Κι όμως, από το 1967 η αυξανομένη ανεργία έπρεπε να χρησιμεύσει σαν προειδοποίηση. Αντίθετα, οι φιλελεύθεροι κυβερνητικοί οικονομολόγοι επρότειναν βραχυπρόθεσμες λύσεις, θέτοντας σε κίνδυνο το κοινωνικό μέλλον. Η πολιτική που ακολουθήθηκε μοιάζει με του μαθητευόμενου μάγου. Οι φιλελεύθεροι ελευθέρωσαν τις δυνάμεις του ανταγωνισμού χωρίς να είναι ικανοί να προσφέρουν μιά αποτελεσματική και σωστή λύση. Προσπάθησαν πάση θυσία να αυξήσουν τα εργατικά χέρια (ιδίως των γυναικών εξυμνώντας την απελευθέρωση με την εργασία) χωρίς να προβλέψουν τις συνέπειες. Το Κράτος αντί να ασχοληθεί με μακροπρόθεσμες προοπτικές έγινε για

άλλη μια φορά ο αντιπρόσωπος του καπιταλισμού και των βραχυπροθέσμων συμφερόντων του.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Το κράτος δεν είναι ούτε το όργανο κυριαρχίας μιας τάξεως όπως πιστεύουν οι μαρξιστές, ούτε ένας απλός ρυθμιστής της αγοράς όπως πιστεύουν οι φιλελεύθεροι. Η ανάπτυξη του Κράτους δεν είναι η απάντηση στην επιδείνωση της πάλης των τάξεων ή την έλλειψη ισορροπίας και τις αδικίες της εμπορικής οικονομίας. Το Κράτος έχει ένα ρόλο, μια ξεχωριστή ταυτότητα, ή μάλλον τα ΕΙΧΕ. Η κατάκτησή του από τους φιλελεύθερους από τότε που εμφανίσθηκε ο καπιταλισμός, το άλλαξε. Για καιρό, δεν ήταν παρά ένα Κράτος-χωροφύλακας που άφηνε τον καπιταλισμό και την πλουτοκρατία να αποφασίζουν για την τύχη του λαού. Το Κράτος δεν είχε παρά ένα ρόλο πλαισίου (αστυνομία, δικαιοσύνη). Οι καπιταλιστικές δυνάμεις ερύθμιζαν μόνες τους τα κοινωνικά προβλήματα με την συνένοχη βοήθεια του Κράτους (κοινωνική επανάσταση: η Κομμούνα). Οι καταστρεπτικές συνέπειες αυτού του συστήματος (πληθωρισμός, ανεργία, εκμετάλλευση των παραγωγών, οικονομικές κρίσεις) σιγά-σιγά ανάγκασαν το Κράτος να ξαναβρεί τον παραδοσιακό του ρόλο. Το Κράτος, από το 1880, ξαναπήρε εν μέρει τον οικονομικό και κοινωνικό του ρόλο. Αυτός ο αυξανόμενος ρόλος εκδηλώνεται με κοινωνικούς νόμους, αργότερα δε με άμεσες οικονομικές παρεμβάσεις πριν και ιδίως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο καπιταλισμός γίνεται νεοφιλελεύθερος (εμφάνιση ενός σημαντικού δημοσίου τομέως). Αλλά, ας μην γελιώμαστε, η πολιτική του Κράτους είναι η έκφραση δύο βασικών τάσεων: της ανικανότητος της οικονομίας της αγοράς να λύσει ωρισμένες δυσκολίες, της αδυναμίας των ανθρώπων να οργανωθούν για την άσκηση πολλών λειτουργιών. Η συνέπεια είναι απλή: Το Κράτος γίνεται ο εγγυητής της αυξανόμενης ανευθυνότητας του ανθρώπου και της επιχειρήσεως.

Το Κράτος έγινε το δεκανίκι του καπιταλισμού. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, η κρίση του 1929 επιτάχυναν την δυναμική επιστροφή του στην οικονομία. Το Κράτος ανέλαβε ωρισμένους τομείς, ανέπτυξε υπό την αιγίδα του την υποδομή, προώθησε νέες δομές για να διευκολύνει το άνοιγμα των αγορών. Έφερε μια όλο και μεγαλύτερη βοήθεια στην χρηματοδότηση των επενδύσεων. Μεγάλωσε τον ρόλο του σαν κοινωνικού διαιτητή ανάμεσα στις επιχειρήσεις και τους εργαζόμενους. Προσπάθησε να μειώσει, να καλύψει τις πιο κτυπητές ανισότητες. Παίρνει σιγά-σιγά ένα αυτόματο ρόλο εις βάρος των επιχειρήσεων και των ανθρώπων. Αναπτύσσεται κυρίως βάσει των συλλογικών εξοπλισμών και των κρατικοποιημένων τομέων. Η ανάληψη πολλών υπηρεσιών (παιδεία, υγεία, κατοικία) επιτρέπει την όλο και αποτελεσματικώτερη πλαισίωση του ανθρώπου. Αυτός περιμένει όλο και περισσότερα από το Κράτος χωρίς να προσπαθεί να λύσει το ίδιο το πρόβλημα! Το Κράτος εμφανίζεται όλο και πιο πολύ σαν μια τεράστια μηχανή που συγκεντρώνει, απορροφά, ιδιοποιείται λειτουργίες που θα μπορούσαν να αναλάβουν άλλες οργανωμένες κοινότητες. Το Κράτος αποφασίζει στην θέση του ανθρώπου. Η ανυπαρξία μιας συνεπούς πολιτικής εξουσίας, διευκόλυνε την ασταμάτητη ανάπτυξη της Δημοσίας Διοικήσεως. Γιατί κατά βάθος το πρόβλημα δεν είναι τι κάνει το Κράτος, αλλά ποιος το διευθύνει!

Ο 19ος και 20ος αιώνας εσημαδεύτηκαν από δύο διαδοχικά φαινόμενα ελλείψεως ισορροπίας. Τον 19ο αιώνα, η πλουτοκρατία κατέκτησε μια δυσανάλογη εξουσία. Ερύθμιζε τα πάντα. Οι άλλοι παράγοντες (Κράτος, παραγωγοί) δεν ήταν παρά όργανα στην υπηρεσία των συμφερόντων της.

Ο 20ος αιώνας έδειξε μια αντιστροφή: το Κράτος επανεμφανίσθηκε. Με την σειρά του κατέκτησε μια κολοσσιαία

δύναμη. Κι όμως, αυτή η ισχύς βασίζεται σε ένα μη αποσαφηνισμένο σκοπό: Το Κράτος είναι άραγε μια αυτόνομη δύναμη σε συγκεκριμένο ρόλο, ή μια βοηθητική δύναμη που αναπτύσσει η πλουτοκρατία; Το Κράτος διετήρησε τον 20ό αιώνα στενούς δεσμούς με τους καπιταλιστές. Γι' αυτό είναι ανάγκη να ορισθεί ο ρόλος του Κράτους. Πρέπει να καταστεί ανεξάρτητο του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή η πολιτική ανεξαρτησίας απαιτεί μια συγκεκριμένη θέληση, δηλαδή ένα πραγματικό σχέδιο (επιλογή, συγκεκριμένοι σκοποί), να σταθεροποιήσει τον έλεγχό του επί των καπιταλιστικών επιχειρήσεων (καλύτερη διαχείρηση των βιομηχανιών και των τραπεζών, πιθανώς και μερικές εθνικοποιήσεις) και να ορίσει πάλι καθαρώτερα τον ρόλο του δημοσίου τομέως. Πρέπει να αποσαφηνισθεί η αποστολή του Κράτους την οποία δεκαετίες φιλελευθερισμού έκαναν να λησμονηθεί! Πρέπει η πολιτική του Κράτους να είναι, ούτε το δεκανίκι του συστήματος, χωρίς σαφή προσανατολισμό, ούτε το όργανο της πλήρους κρατικοποιήσεως της οικονομίας (σοβιετικό καθεστώς). Το Κράτος πρέπει να απαλλαχθεί από τις συνήθειες του 19ου αιώνος, χωρίς να πέσει σε αντίθετες υπερβολές. Το Κράτος έχει ένα ρόλο, αλλά και οι επιχειρήσεις και οι κοινότητες έχουν. Πρέπει να βρεθεί η σωστή ισορροπία. Προς το παρόν, το Κράτος απειλείται άμεσα από την εξέλιξη του καπιταλιστικού συστήματος. Η εμφάνιση των πολυεθνικών, η αλληλεπίδραση των αγορών, η δυναμική επιστροφή της φιλελεύθερης ιδεολογίας, απειλούν το Κράτος. Η αυξανομένη αδυναμία του μπροστά στην οικονομική εξέλιξη απειλεί την εθνική ανεξαρτησία.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Το Κράτος δεν μπορεί πλέον να κυριαρχήσει στις ξένες επιρροές. Το άνοιγμα των συνόρων, ο διεθνής ανταγωνισμός, η αλληλεξάρτηση, καταλήγουν σε μια πλήρη εξάρτηση από το εξωτερικό. Η εθνική αγορά δεν είναι πλέον πλαίσιο του καπιταλισμού. Η εθνική οικονομία υποτάσσεται σε όλες τις εξωτερικές επιρροές. Το Κράτος χάνει τα μέσα προσανατολισμού της οικονομίας. Δεν θέλει να αντιμετωπίσει τις πολυεθνικές, αυτές τις νέες δυνάμεις. Αυτές οι πολυεθνικές είναι το αποτέλεσμα του ανοίγματος των αγορών. Ο βιομηχανικός συγκεντρωτισμός και γιγαντισμός απορέουν από την διεθνοποίηση των αγορών. Οι πολυεθνικές γίνονται κράτος εν κράτει, σχεδόν ανεξάρτητα και ανεξέλεκτα Κράτη. Μερικά παραδείγματα αρκούν για να δούμε την σοβαρότητα του κινδύνου. Η Τζένεραλ Μότορς έχει ένα κύκλο εργασιών σχεδόν ίσο με τον προϋπολογισμό της Γαλλίας (4η παγκόσμια δύναμη). Ο κύκλος εργασιών της Σελλ είναι ίσος με το 30 τοις εκατό του ακαθαρίστου εθνικού

Αυτοί είναι τα αυριανά αφεντικά της Ελλάδας.

προϊόντος της Ολλανδίας, από την οποία προέρχεται. Οι εθνικές οικονομίες γίνονται πεδία ελιγμών τερατωδών, ανεξελέκτων οικονομικών δυνάμεων. Αυτές οι γιγάντιες φίρμες είναι κατά 85 τοις εκατό Αμερικανικές. Με την δύναμή τους, αλλά και με την ανυπαρξία αντιστάσεως των Κρατών, υποχρεώνουν όλες τις χώρες να ακολουθήσουν το ίδιο οικονομικό πρότυπο: δηλαδή των Η.Π.Α. Όλοι οι «εθνικοί» καπιταλισμοί ευθυγραμμίζονται με τον Αμερικανικό «Μεγάλο Αδελφό». Τα έθνη ομοιομορφοποιούνται στο βορειο-αμερικανικό πρότυπο. Ο κοσμοπολιτικός καπιταλισμός τείνει να επαναλάβει στην παγκόσμια κλίμακα ότι έκανε στην εθνική κλίμακα: πολιτιστική, πολιτική και κοινωνική ομοιομορφία. Αυτή η κίνηση μπορεί να αντιμετωπισθεί: δεν είναι αμετάτρεπτη. Η λύση δεν είναι μια φοβισμένη οχύρωση πίσω από τα εθνικά όρια. Αυτή η στάση δεν είναι ρεαλιστική, αποτελεσματική. Ο καλύτερος τρόπος διατηρήσεως της ανεξαρτησίας, της ταυτότητος, της προσωπικότητος, είναι η οργάνωση με εκείνους που υφίστανται την ίδια κυριαρχία.

Η απομόνωση από τον εξωτερικό κόσμο θα ήταν αυτοκτονία για οποιαδήποτε χώρα της Ευρώπης. Αντίθετα, η αναδιοργάνωση σε Ευρωπαϊκό επίπεδο ενός αυτονόμου οικονομικού συστήματος ανταποκρίνεται στις σύγχρονες απαιτήσεις. Ο μόνος τρόπος διατηρήσεως της εθνικής προσωπικότητος και της οικονομικής ανεξαρτησίας είναι η δημιουργία ενός πολιτικού μπλοκ όπου τα συμφέροντα, οι σκοποί του καθενός να μην είναι ριζικά διαφορετικά. Παράλληλα, αυτό το μπλοκ επιτρέπει με την ίδια του την δομή, την διατήρηση της προσωπικότητος του καθενός. Κάθε Κράτος μπορεί να βρει τον εαυτό του σε ικανοποιητικές συνθήκες. Η πάλη κατά του καπιταλισμού και του διεθνισμού του, δεν μπορεί να γίνει παρά πάνω σε Ευρωπαϊκές βάσεις. Η επιστροφή στον στενό εθνικισμό του 19ου αιώνος ή ο διεθνισμός είναι αυτοκτονία!

Αυτή η σύντομη μελέτη σκιαγραφεί

μερικές από τις κύριες τάσεις του καπιταλισμού! Το ξερίζωμα των ανθρώπων και η ομοιομορφία παραμονεύουν κάθε Έθνος που αφήνει με ελεύθερα χέρια τους πλουτοκράτες. Φυσικά, ο περιορισμός του καπιταλισμού για να γίνει «εθνικός» είναι ανεπαρκέστατος. Θα ήταν ήδη ένα πρώτο βήμα για να πάρει το Κράτος ένα βασικό ρόλο. Βασικό αλλά καταπιεστικό. Αν δεν αναδιοργανώσουμε την οικονομία πάνω σε μια κοινοτική και πλουραλιστική βάση, ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ. Πολλά ελαττώματα του καπιταλιστικού συστήματος τα βρίσκουμε στον κρατικό καπιταλισμό (μέθοδοι παραγωγής). Κι αυτός ο τελευταίος είναι ο χειρότερος. Η συγκέντρωση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας στα χέρια του Κράτους προκαλεί μια εκμετάλλευση των παραγωγών μεγαλύτερη από εκείνην που εφήρμοζε η πλουτοκρατία του 19ου αιώνος. Εκείνο με το οποίο πρέπει να αντικαταστήσουμε την πλουτοκρατική ή κρατική οικονομία, είναι ένα σύστημα που σέβεται την ισορροπία των 3 ομάδων: ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ, ΚΡΑΤΟΥΣ, ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ.

CHARLES GULBERT

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Κάθε κεφάλαιο της σύγχρονης ιστορίας μας στιγματίζεται από τις μαύρες σελίδες του. Πατριώτες και υπεράνω πάσης υποψίας πολιτικοί που κέρδισαν την εμπιστοσύνη και την ψήφο του Λαού αποδείχτηκαν μόλις έχασαν την εξουσία μετριότητες, άβουλοι και εθνικά επιζήμιοι.

Σήμερα ο νεοέλληνας, στα πρόθυρα του 21ου αιώνα όταν περιφέρει το κορμί του – σε δρόμους και πλατείες – που είναι βαπτισμένες με ονόματα πολιτικών και στρατιωτικών, δεν μπορεί να αναγνωρίσει τον προδότη από τον πατριώτη στην περίπτωση βέβαια που το όνομα του δρόμου ή της πλατείας του θυμίζει κάτι.

Δεν έχουμε άλλο παράδειγμα στην μεταπολεμική ιστορία της χώρας, κυβέρνησης και πολιτικού ηγέτη που να κατηγορείται τόσο ανοικτά για ανικανότητα, για ανεύθυνη διαχείρηση των εθνικών θεμάτων, για κάλυψη εκατοντάδων οικονομικών σκανδάλων.

Η εμφάνιση του ΠΑΣΟΚ στην πολιτική σκηνή της χώρας τον πρώτο καιρό της μεταπολίτευσης δημιούργησε δικαιολογημένα ελπίδες σε πλατειά λαϊκά στρώματα (και αυτό εξηγεί την καταπληκτική άνοδό του στην εξουσία που μόνο μ' εκείνη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στη Γερμανία μπορεί να συγκριθεί).

Η λεγόμενη δεξιά, ήταν φορτωμένη με πολλά λάθη για να προσφέρει την σιγουριά και τις εγγυήσεις που ζητούσε ο λαός. Κάτω από ένα φανερό αίσθημα ενοχής άλλαξε ακόμα και το όνομά της και με αφέλεια στρουθοκαμήλου θέλησε να δώσει μαθήματα δημοκρατίας αρχίζοντας τη μάχη ενάντια στους υποστηρικτές της χούντας.

Η χαρισματική παρουσία του Κ. Καραμανλή (η παρουσία του μονόφθαλμου ανάμεσα στο πλήθος των τυφλών και των θεόστραβων) δημιούργησε πολλές ψευδαισθήσεις.

Υπήρξαν αφελείς που πίστεψαν ότι η Νέα Δημοκρατία ήταν ακόμα η παλιά Δεξιά και ότι το καθεστώς της θα διαρκούσε για πάρα πολλά χρόνια.

Ο μόνος που δεν το πίστεψε ήταν ο μονόφθαλμος. Η ένταξη της Ελλάδας στο οικονομικό άρμα της ΕΟΚ προϋπέθετε μια σειρά προεργασιών.

Ανάμεσα και σ' αυτές τις προεργασίες ήταν και το «κλείσιμο» κάποιων θεμάτων σε εθνικό επίπεδο. Για να είμαστε ακριβείς κάποιο βιαστικό «κλείσιμο» ορισμένων θεμάτων.

Η Νέα Δημοκρατία που ασφαλώς γνώριζε τότε περισσότερα απ' ότι έστω και αυτή τη στιγμή γνωρίζουμε εμείς, απεποιήθη κάθε ευθύνη και με το Ράλλη αρχηγό οδηγήθηκε συνειδητά στις εκλογές του 1981.

Το ΠΑΣΟΚ δεν περίμενε τον θρίαμβο. Βέβαια κάπου συνειδητοποιούσε τον εμπαιγμό και πολύ περισσότερο δε συνειδητοποιούσε ότι είχε πέσει θύμα συμπαιγνίας.

Με αντάλλαγμα την χρονική περίοδο μιας οκταετούς διακυβέρνησης της χώρας κλήθηκε να υπογράψει μια σειρά από «συναλλαγματικές» κλήθηκε να κλείσει μια σειρά από χρονίζοντα και πυοφορούντα προβλήματα.

Και τώρρα ο «σύντροφος» Παπανδρέου έφτασε στο δίλλημα: ΝΑΙ ή ΟΧΙ στις Βάσεις.

Το ΝΑΙ στις Βάσεις, σημαίνει ΟΧΙ στη λαϊκή βάση, δηλ. στο ποσοστό αυτό του λαού που του είναι απαραίτητο για να κρατήσει την εξουσία. Το ΟΧΙ στις βάσεις, σημαίνει ΟΧΙ στη βοήθεια από τα «κέντρα» που μέχρι σήμερα τον υποστήριξαν, τα τραστ και τις «φίλες» δυνάμεις της Ατλαντικής συμμαχίας. Και εμείς που πιστέψαμε τον Ανδρέα όταν έλεγε ότι θα φύγουμε από το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ και τον ψηφίσαμε, απογοητευθήκαμε. Τα χρόνια πέρασαν και δεν γίναμε ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΙ. Δυστυχώς όμως μείναμε στα «θα». Το «θα» για όλα τα παραπάνω θα είχε φαίνεται δική του «τιμή» όπως και το συμβόλαιο τιμής με το λαό. Όλοι εμείς που θελήσαμε την ΑΛΛΑΓΗ, πληρώνουμε διπλό το ηλεκτρικό, διπλό το τηλέφωνο, διπλό φόρο.

Ο τιμάριθμος όμως «θα» κατεβαίνει.

Όταν ήταν στην εξουσία η δεξιά, κτυπούσε τον Έλληνα φορολογούμενο για να αντιμετωπίζει τα έξοδα του κράτους, και άφηνε τους πλούσιους να πλουτίζουν περισσότερο. Αλλά επειδή ο λαός είναι δίκαιος και άκουσε τους προεκλογικούς λόγους του κ. Παπανδρέου που έλεγε ότι θα φορολογηθεί το κεφάλαιο για να ελαφρυνθούν φορολογικά οι ασθενέστερες τάξεις, αποφάσισε να τον ψηφίσει.

Αν είχες ένα σπίτι από τον πατέρα σου και η γυναίκα σου είχε άλλο ένα τότε πρέπει να πληρώσεις.

Αν όμως είσαι βιομήχανος (χωρίς σπίτι) τότε το κράτος πρέπει να σε βοηθήσει.

Διότι αν δεν σε ενισχύσει τότε θα φύγεις με τα κεφάλαιά σου.

Έτσι η «σοσιαλιστική» φορολογία του Έλληνα μικρομεσαίου συνεχίζεται χειρότερα αυτή τη φορά και οι καπιταλιστές πλουτίζουν περισσότερο αυτή τη φορά.

Όσο για τις προεκλογικές δηλώσεις του Ανδρέα σχετικά με τις τουρκικές παραβιάσεις και το γνωστό πια σλόγκαν «βυθίσατε το ΧΟΡΑ», όταν ο Ανδρέας πια βρέθηκε στη θέση να βυθίσει κάποιο άλλο τουρκικό σκάφος που παραβίασε τα χωρικά μας ύδατα, ξέχασε τις δυναμικές ενέργειες και παραπονέθηκε στα διεθνή δικαστήρια.

Μήπως όμως τον παρεξηγούμε;

Μήπως λέγοντας βυθίσατε το «ΧΟΡΑ» εννοούσε ειδικά του «ΧΟΡΑ». Μήπως ήταν το όνομα που τον ενοχλούσε; Γιατί έτσι όπως το πάει μετά το ΝΤΑΒΟΣ, χάριν αλλαγής, μπορεί να φωνάξει το τουρκικό ναυτικό να έρθει να φυλάξει το Αιγαίο.

Πέρασαν τα χρόνια και ακόμα ο «φάκελλος» της Κύπρου δεν έχει ακόμα ανοίξει. Οι δημοσιογράφοι περιμένουν ακόμα με το μολύβι στο χέρι και ο ελληνικός λαός περιμένει να αποδοθούν ευθύνες στους ενόχους της προδοσίας, όπως ο κ. Παπανδρέου είχε υποσχεθεί. Ο «φάκελλος» όμως μένει κλειστός. Τι τάχα να φοβίζει τον κ. Παπανδρέου να τον ανοίξει; Μήπως ανακαλυφθούν ορισμένοι «γνωστοί» του-μας;

Σήμερα όλοι περιμένουν την παραίτηση του ανδρός. Θλιβερή για μερικούς, χαρμόσυνη ίσως, για άλλους πάντως πράξη αντρίκια ενός ανθρώπου υπεύθυνου των έργων του.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

FILIPPO MARINETTI
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες των γραμμάτων και της τέχνης υπήρξε αναμφισβήτητα ο Φίλιππο Μαρινέττι, αρχηγός του φουτουριστικού κινήματος.

Στο παρόν κείμενο δεν θα σταθώ στον Μαρινέττι ως διανοούμενο, αλλά στον Μαρινέττι ως πολιτικό.

Και αυτό γιατί το εθνικιστικό κίνημα στην Ελλάδα δεν έχει ανάγκη από φιλολογίες και φιλοσοφίες, όσο από διαφορετικές πολιτικές σκέψεις, άγνωστες έως σήμερα στο μικρό κίνημά μας. Επίσης δεν θα σταθώ στην αξιόλογη πολιτική δράση του Μαρινέττι, πριν από την «ένταξή» του στο φασιστικό κόμμα. Αυτό το οποίο θα μας απασχολήσει είναι οι σκέψεις και η δράση του Μαρινέττι μέσα σ' αυτό το κόμμα, τι επεδίωκε και τι βρήκε τελικά.

Ο Μαρινέττι ήταν ένας επαναστάτης ακτιβιστής. Πίστευε στην επανάσταση για την επανάσταση. Δεν τον απασχολούσε τι θα γκρεμίσει, τι θα οικοδομήσει. Ήθελε μόνο να γκρεμίσει ότι θεωρούσε θεμέλιο λίθο του συστήματος.

Η καταγωγή του μπορεί να τον συνέδεε με την «αριστοκρατία», αλλά η πολιτική του δράση όλα αυτά τα χρόνια τον έσπρωχναν προς τ' αριστερά.

Είχε συνδεθεί από νωρίς με τους επαναστάτες φασίστες σοσιαλιστές, όπως ήταν ο Μουσσολίνι (τότε), Κοριντόνι, Μπιάνκι, Ρόκα, Ρόσσι, Φαρινάτσι ιδρυτές των πρώτων Fasci. Όταν ιδρύθηκε το Partito Nazionale Fascista (Εθνικό Φασιστικό Κόμμα) τα μέλη του και η γραμμή του ήταν καθαρά σοσιαλιστική.

Αυτό ακριβώς είδε ο Μαρινέττι και εντάχθηκε στο κόμμα. Είχε στο μυαλό του την εικόνα του Μουσσολίνι του 1919.

Το 2ο συνέδριο του PNF στάθηκε ένα γερό χτύπημα για τους αριστερούς φασίστες και τον Μαρινέττι.

Σ' αυτό το συνέδριο ο Μουσσολίνι προσπάθησε να συμφιλιώσει το Φασισμό με τη Μοναρχία και την Εκκλησία. Ο σοσιαλισμός μπορούσε να περιμένει.

Η συμβουλή του μεγάλου φασίστα κοινωνιολόγου Βιλφρέντο Παρέτο προς το Μουσσολίνι ότι «οι χειρότεροι εχθροί ενός καθεστώτος είναι αυτοί που το σπρώχνουν στ' άκρα», στάθηκε καταστροφή για τον επαναστατικό φασισμό. Και αυτό γιατί τον φασισμό στην Ιταλία δεν τον κατέστρεψε η φασιστική αριστερά, αλλά όλοι οι συντηρητικοί, όλοι οι δεξιοί, κι όλα τα παράσιτα του αστικού κράτους που βρήκαν στον φασισμό καταφύγιο για μια εύκολη ζωή. Τότε ο Μουσσολίνι ξέχασε ότι παλαιότερα μετέφραζε Κροπότκιν στα Ιταλικά. Οι καιροί είχαν αλλάξει...

Για τον Μαρινέττι τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αυτός δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι σ' ένα άρθρο του, στο «πέρα απ' τον Κομμουνισμό» είχε γράψει «με χαρά μαθαίνω ότι οι Ρώσοι φουτουριστές είναι όλοι μπολσεβίκοι».

Δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι είναι σοσιαλιστής.

Ο Μουσσολίνι ήθελε να γίνει πρωθυπουργός. Ο Μαρινέττι ήθελε να επιβάλλει την αριστερή πτέρυγα

του κόμματος κυρίαρχη μέσα στο φασιστικό κράτος.

Κάποιος από τους δύο δεν είχε θέση στο φασιστικό κίνημα και αυτός ήταν ο Μαρινέττι.

Ο καιρός περνούσε. Ο Μαρινέττι σιγά-σιγά άρχισε να συμβιβάζεται με την νέα κατάσταση. Η σοσιαλιστική πτέρυγα του κόμματος έβλεπε με παθητικότητα όσα συνέβαιναν. Δεν αντιδρούσε δυναμικά όχι γιατί φοβότανε, αλλά γιατί πίστευαν ότι στο τέλος κάτι θ' αλλάξει, ότι ο Μουσσολίνι θα θυμηθεί ότι ήταν στην· επαναστατική πτέρυγα του σοσιαλιστικού κόμματος Ιταλίας.

Το λάθος είχε γίνει όμως το 1920. Τότε μπορούσαν να είχαν σωθεί όλα, αν διεγραφόταν απ' το κόμμα ο Μουσσολίνι ως κονφορμιστής με δεξιές αποκλίσεις και αναλάμβανε ο Φαρινάτσι. Ο Μουσσολίνι είχε δηλώσει πιο παλιά ότι ο φασισμός μπορεί να ζήσει χωρίς εμένα όπως και εγώ χωρίς αυτόν. Σίγουρα ο φασισμός χωρίς τον Μουσσολίνι, θα ήταν όπως πρέπει να είναι ένας φασισμός, κίνημα του λαού και των προλετάριων και όχι ένα μιλιταριστικό, ιμπεριαλιστικό, γραφειοκρατικό καθεστώς όπως εξελίχθηκε.

Ο Μουσσολίνι είναι αυτός που δολοφόνησε όλη την ενεργητικότητα του φασισμού εν ονόματι της εξουσίας.

Ας επανέλθουμε πάλι στον Μαρινέττι. Από πολέμιος της κλασσικής τέχνης, ο Μαρινέττι αναγκάσθηκε να συνυπάρχει μαζί της. Από πολέμιος της Ακαδημίας και των πανεπιστημιακών επαίνων, έγινε μέλος της Ακαδημίας. Ότι είχε ονειρευτεί ο Μαρινέττι και δεν το είδε να πραγματοποιείται στον καιρό της ειρήνης, το είδε στο λυκόφως του φασισμού, τη δημοκρατία του Σαλό.

Τότε που η φασιστική εφημερίδα «Νουόβο Τσιβιλτά» έγραφε: «Οι Ρώσοι πολέμησαν με την ψυχή ενός λαού που ολοκλήρωσε την επανάστασή του ως το βάθος. Ανάμεσα στο Ρούσβελτ, τον Τσώτσιλ, και τον Στάλιν η εκτίμησή μας πάει στον Στάλιν. Κι ας μάθουν επιτέλους οι Ρούσβελτ, Τσώρτσιλ, και οι όμοιοί τους, πως οι πιο συνειδητοί φασίστες έχουν πάντοτε αναγνωρίσει στον Κομμουνισμό, τη μόνη ζωντανή δύναμη που αντιτάσσεται στη δική τους, και έχουν εντοπίσει τον πραγματικό τους εχθρό όχι τόσο στη Ρωσία, όσο στις πλουτοκρατικές δημοκρατίες των ΗΠΑ και Αγγλίας».

Στο Σαλό η φασιστική αριστερά είχε θριαμβεύσει. Δυστυχώς όμως ήταν αργά για πολλά πράγματα. Ο Μαρινέττι στη δημοκρατία του Σαλό βρήκε την φρεσκάδα της νιότης του και την επαναστατικότητά του, ενώ ο Μουσσολίνι το σοσιαλισμό του.

Τα πυρά του αριστερού πλέον φασισμού κατά του βασιλιά, της δεξιάς και των βιομηχάνων, είχαν ξαναθερμάνει τις σχέσεις Μαρινέττι-Μουσσολίνι.

Ο Μαρινέττι πέθανε τελικά στο Μπελάτζιο στις 2 Δεκεμβρίου του 1944. Μαζί του πέθανε και μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της αριστερής πτέρυγας του Εθνικισμού.

Στην Ιταλία ο Pino Rauti και ο Domenico Menniti ακολουθούν τον δρόμο που χάραξε. Σ' εμάς τους Έλληνες εθνικιστές επαναστάτες ο Μαρινέττι θα μείνει ζωντανό σύμβολο των αγώνων μας για κοινωνική δικαιοσύνη.

Το όνομά του θα υπάρχει δίπλα ι-

σάξια στα ονόματα του Ρεμ, Περόν, Μάο, Κοντρεάνου, Ραμίρο Λεδέσμα, Ζαπάτα, Μπολιβάρ. Το όνομά του θα καθοδηγεί για πάντα τους αριστερούς εθνικιστές της Λ. Αμερικής που αγωνίζονται για την φυλή και τη δικαιοσύνη ενάντια στην Αμερική και τις πολυεθνικές, τους αριστερούς εθνικιστές της Ευρώπης ενάντια στον καπιταλισμό και τις υπερδυνάμεις, τους αριστερούς εθνικιστές των ΗΠΑ και Αυστραλίας ενάντια στην απειλή των εγχρώμων και του υλισμού, τ' όνομά του θα καθοδηγεί όλους τους αριστερούς εθνικιστές του κόσμου, για μια ανθρωπότητα δίχως ιμπεριαλισμούς, δίχως καπιταλισμούς και κομμουνισμούς.

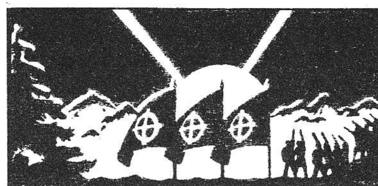
Η εθνικιστική αριστερά δεν πέθανε. Θα ζει και θα υπάρχει πάντα, θα δίνει τους αγώνες της μέχρι την τελική νίκη. Το δικό της δρόμο ακολουθούμε εμείς οι νέοι εθνικιστές επαναστάτες, ενάντια σ' εθνικές δεξιές και σε συντηρητικούς εθνικιστές.

Εάν ο εθνικισμός δεν περιέχει μέσα του το σοσιαλισμό, καλύτερα να μην υπάρξει.

Το κείμενο αυτό το αφιερώνω σ' όλους τους αριστερούς εθνικιστές που συκοφαντήθηκαν, κυνηγήθηκαν, φυλακίσθηκαν και εξοντώθηκαν, τόσο από την αντίδραση και τους μαρξιστές, όσο πολύ περισσότερο από τους συντηρητικούς εθνικιστές.

Γιατί είναι ένα μεγάλο κοινό μυστικό, ότι παρά πολλοί αριστεροί εθνικιστές υπέστησαν τα πάνδεινα ακόμη και το θάνατο, απ' τους συντηρητικούς εθνικιστές.

Επειδή μπορεί μερικοί να μην καταλαβαίνουν και άλλοι να μην θέλουν να καταλάβουν τι εννοώ, θα

πρέπει να αναφέρω μερικά παραδείγματα από την εθνικιστική ιστορία.

Ο μεγάλος Ισπανός σοσιαλιστής φασίστας Μανουέλ Εντίγια κυνηγήθηκε και φυλακίσθηκε απ' το σάπιο καθεστώς του Φράνκο και μόλις μετά βίας απέφυγε την κρεμάλα. Και αυτό γιατί αρνήθηκε η Ισπανική Φάλαγγα να γίνει δεκανίκι των τσιφλικάδων, της Εκκλησίας και του Μονάρχη.

Την ίδια ώρα εκατοντάδες Φαλαγγίτες ρίχνονταν στις φυλακές, με μόνη κατηγορία την πίστη τους στο σοσιαλισμό.

Εκατοντάδες αγροτόπαιδα προλετάριοι μέλη της Σιδηράς Φρουράς κυνηγήθηκαν απ' το καθεστώς Αντωνέσκου. Στην Ιταλία ο Φαρινάτσι αναγκάσθηκε να μη διαφωνεί δημόσια με την πολιτική του Μουσσολίνι, και να ρίξει νερό στο σοσιαλισμό του. Το ίδιο έγινε με εκατοντάδες μελανωχίτωνες.

Χωρίς βέβαια να ξεχνάμε τους χιλιάδες αριστερούς εθνικιστές, που είδαν τις οργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν να γίνονται ουρά της δεξιάς, των μασώνων και του καπιταλισμού.

Σ' όλους τους νεκρούς μας συντρόφους της εθνικιστικής αριστεράς το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι:

ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Ανδρέας Βούλγαρης

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ, ΡΙΚΟΦ ΤΟΜΣΚΥ

(Η «δεξιά» αντιπολίτευση του Στάλιν)

γράφει ο **Πενθεύς**.

Ας προσπαθήσουμε να μην είμαστε άδικοι με τον Στάλιν. Αυτό που θέλησε και τελικά κατάφερε, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με άλλες μεθόδους. Οι δυνάμεις που τον έσπρωξαν μπροστά και τις οποίες καθοδηγούσε δεν μπορούσαν να έχουν εκείνη την ιστορική στιγμή άλλο αρχηγό πέρα από αυτόν.

Gilas

Όσο περισσότερο είναι αθώοι τόσο περισσότερο επιβάλλεται να πεθάνουν.

B. Brecht

ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ

Το δόγμα του «μαχόμενου κομμουνισμού» που εφαρμόστηκε από τον Λένιν κατά την διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου, υπήρξε μια λύση ανάγκης, για την σωτηρία της επανάστασης που κινδύνευε.

Η επιστράτευση των πάντων στις ανάγκες του μετώπου, μέσα σ' ένα κλίμα στυγνής τρομοκρατίας, έσωσε βέβαια την επανάσταση αλλά οδήγησε την χώρα στο πέλαγος της δυστυχίας και της εξαθλίωσης. Η αγροτική τάξη, ο στυλοβάτης του παλαιού καθεστώτος, που είχε χάσει με το διάταγμα της 8 Νοεμβρίου 1917 τα δικαιώματα ιδιοκτησίας της γης που καλλιεργούσε, υποχρεώνεται από τον Μάρτιο του 1918 να παραδίδει στο κράτος τα «περισσεύματα» των δημητριακών, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ανακουφιστεί η δυστυχία των αστικών πληθυσμών.

Η απάντηση των Ρώσων αγροτών είναι άμεση. Η παραγωγή πέφτει κατακόρυφα και οι υπεύθυνοι του κόμματος για την περισυλλογή των σιτηρών γίνονται δεκτοί με πυροβολισμούς. Στις περιοχές των Κιρκασίων παρατηρούνται ανησυχητικά κρούσματα κανιβαλισμού, ενώ στα αστικά κέντρα οι νεκροί από πείνα σύντομα θα ξεπεράσουν τα 5.000.000.

Οι συνέπειες του μαχόμενου κομμουνισμού προβληματίζουν πολλούς μπολσεβίκους. Ένας απ' αυτούς, ο βάρδος του Μπολσεβικισμού Vladimir Maiakovski υψώνει δυναμικά τη φωνή του στο Λένιν: «***Σύμφωνοι, σύμφωνοι σύντροφε Ίλιτς, μας χρειάζεται χρυσός, κάρβουνο, δικαιοσύνη και ευτυχία· αλλά επιτέλους σε μια λογική τιμή.***».

Η προειδοποίηση του Maiakovski δεν είναι αβάσιμη. Επαληθεύεται δραματικά με την εξέγερση των πληρωμάτων του στόλου στην Κροστάνδη. Η «δόξα της επανάστασης» απαντά με τον δικό της τρόπο στην τρομοκρατία του κόμματος.

Αυτή την φορά ο Λένιν είναι υποχρεωμένος να κατανοήσει τα σημεία των καιρών. Για να ξεπεραστεί η αγροτική κρίση και η λαϊκή δυσαρέσκεια ο ηγέτης του Μπολσεβικισμού προχωρεί σε μια βιαστική αναθεώρηση των απόψεών του.

Τον Δεκέμβριο του 1920 κατά την διάρκεια του VIII Συνεδρίου των Σοβιέτ επιχειρεί ένα πρώτο συμβιβασμό που θεωρητι-

κά καταργεί την μονόπλευρη στήριξη των αστικών πληθυσμών από την αγροτική τάξη.

Στα 1921 κατά τη διάρκεια του Χ Συνεδρίου οι ιδέες του είναι περισσότερο ξεκαθαρισμένες. Ο Μαχόμενος Κομμουνισμός παραδίδει την θέση του σ' ένα οικονομικό σύστημα που ξεφεύγει κατηγορηματικά από τις προδιαγραφές των σοσιαλιστικών οραμάτων. Ο ίδιος ο Λένιν δεν κρύβει τους κινδύνους της καινούργιας οικονομικής πολιτικής (N.E.P.) που μπορεί να πισογυρίσει την χώρα στην καπιταλιστική εποχή. Όπως ο ίδιος θα παραδεχθεί κατά τη διάρκεια του συνεδρίου:

«Από στρατηγική άποψη το βασικό ερώτημα στο οποίο πρέπει να απαντήσουμε είναι: Ποιος θα επωφεληθεί πρώτος από την καινούργια κατάσταση; Ποιος θα νικήσει; Ο καπιταλιστής που αυτή τη στιγμή μπαίνει από την πόρτα ή η κυρίαρχη δύναμη του προλεταριάτου;».

Τα διατάγματα της 21 Μαρτίου και 24 Μαΐου 1921 ανοίγουν επίσημα τον δρόμο στην καινούργια εποχή. Το Κράτος παραιτείται πρακτικά του δικαιώματος κατασχέσεως των αγροτικών προϊόντων και περιορίζεται σε μια φορολογία που δίδεται σε είδος και σε καμμιά περίπτωση δεν ξεπερνά το 10% της παραγωγής.

Το ιδιωτικό εμπόριο ενθαρρύνεται, η ατομική ιδιοκτησία προστατεύεται και για πρώτη φορά γίνονται σκέψεις για προσέλκυση ξένων κεφαλαίων που θα στηρίξουν την βιομηχανική ανάπτυξη της χώρας.

Αυτοί οι νεωτερισμοί δημιουργούν πανικό στα ανώτερα κλιμάκια της ηγεσίας.

Ο Λένιν με τη σειρά του προσπαθεί να καθησυχάσει όσους ανησυχούν με την διαβεβαίωση ότι το σύστημα αυτό είναι προσωρινό και ζητά να κερδίσει χρόνο.

■ *Lev Kamenev ενώ διαβάζει την Pravda*

Οι οικονομικές επιλογές αρχή κάνοντας από τα 1921 είναι σε στενή εξάρτηση με τις πολιτικές επιλογές.

Εκείνη την εποχή ο Λένιν, βαθειά επηρεασμένος από τις θεωρίες του Τρότσκυ, πιστεύει ότι ο Σοσιαλισμός δεν μπορεί να σταθεί και να επιζήσει σε μια και μόνη χώρα γιατί θα είναι εύκολος στόχος στα συντονισμένα χτυπήματα των καπιταλιστικών δυνάμεων της Δύσεως. Ο μόνος τρόπος για να επιζήσει ο σοσιαλισμός στην Σοβιετική Ένωση είναι να δημιουργήσει στηρίγματα συμπαράστασης μέσα στις ίδιες τις καπιταλιστικές χώρες.

Η εξαγωγή της επανάστασης και τα επακόλουθά της θα εξασφάλιζαν στην Σοβιετική Ένωση μια περίοδο ανάπαυλας μέσα από την οποία θα μπορούσε να οικοδομήσει τον Σοσιαλισμό με κάποια άνεση χρόνου.

Όταν έγινε κατανοητό ότι η παγκόσμια επανάσταση που οραματιζόταν ο Τρότσκυ ήταν και παρέμενε ένα απλησίαστο όνειρο, ο Λένιν υποχρεώνεται να αναθεωρήσει και πάλι τις θέσεις του. Η ιδέα της ομαλής ανάπτυξης των ρυθμών της βιομηχανικής παραγωγής παραχωρεί την θέση της στην ιδέα της ταχείας και συμπιεσμένης εκβιομηχάνισης που θα εξασφαλίσει στη χώρα την τόσο επιθυμητή αυτοδυναμία της μέσα στον ελάχιστο προσφερόμενο χρόνο. Σε μια απεγνωσμένη μάχη με τον χρόνο ο Λένιν προσπαθεί να υλοποιήσει μέσα από την Νέα Οικονομική πολιτική ένα φιλόδοξο σύνθημα: «Κομμουνισμός=σοβιετική εξουσία+εξηλεκτρισμός».

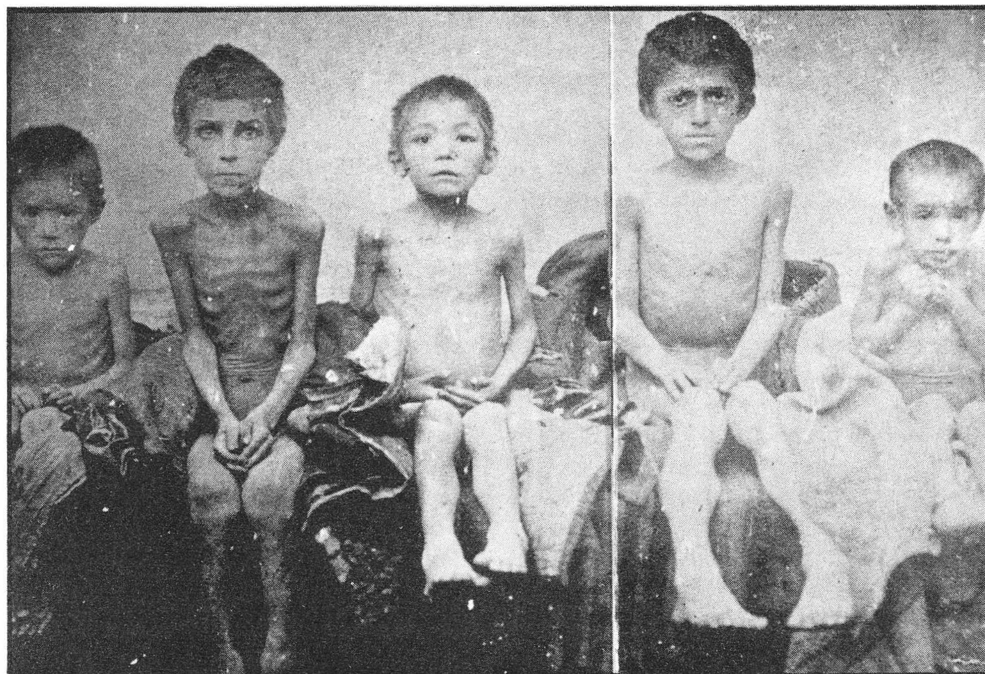
Αναμφίβολα γνωρίζει ότι η τακτική του αυτή ξεφεύγει κατηγορηματικά από το μαρξιστικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο το οικονομικό σύστημα είναι η μήτρα των πολιτικών τάξεων. Η αναζήτηση του σοσιαλισμού μέσα από την πολιτική δικτατορία μπορούσε βέβαια να δικαιολογηθεί σαν λύση ανάγκης. Η επικράτηση όμως του Σοσιαλισμού με ειρηνικά μέσα θα ήταν μια θέση παράλογη.

Αυτός ο παραλογισμός γίνεται από τον Τρότσκυ που παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να πιστεύει στην ιδέα της «παγκόσμιας επανάστασης», αντικείμενο κριτικής.

Η ανάπτυξη της βιομηχανικής παραγωγής

Φωτομοντάζ του Khodassevic

■ *Οι συνέπειες του μαχόμενου κομμουνισμού.*

δεν μπορούσε να υλοποιηθεί παρά με δύο τρόπους.

Ο πρώτος ήταν η οικονομική και τεχνολογική βοήθεια που θα μπορούσαν να προσφέρουν οι χώρες της Δύσεως στις οποίες θα είχε εκδηλωθεί η επανάσταση.

Ο δεύτερος και πραγματικά επώδυνος ήταν η θυσία της αγροτικής τάξεως.

Αρνούμενος κατηγορηματικά τη δεύτερη λύση ο Τρότσκυ παραμένει συνεπής στις ιδέες του. Ο θάνατος του Λένιν τον Ιανουάριο του 1924 και ο ανελέητος πόλεμος για την διαδοχή ανάμεσα στον Στάλιν και τον Τρότσκυ απελευθερώνουν φυγόκεντρες δυνάμεις μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα.

Για να αντιμετωπίσει τον Τρότσκυ ο Στάλιν συμμαχεί με τους ισχυρούς άνδρες Γκρηγκόρι Ζινόβιεφ και Λεβ Καμένεβ προέδρους αντίστοιχα των Σοβιέτ της Πετρούπολης και της Μόσχας. Η συμμαχία αυτή, εφήμερη και επικίνδυνη ταυτόχρονα, είναι καθαρά πολιτική και στοχεύει σε ικανοποίηση προσωπικών συμφερόντων.

Η εκλογή του Αλεξέι Ρύκοφ στη θέση του Προέδρου του Συμβουλίου των Επιτροπών του Λαού είναι μια αποφασιστική νίκη του Στάλιν. Ο αποκλεισμός του Τρότσκυ απ' αυτή την νευραλγική θέση σηματοδεύει την αρχή μιας βαθύτατης μεταστροφής.

Κατά την διάρκεια του XIII Συνεδρίου του κόμματος που αρχίζει τις εργασίες του στις 23 Μαΐου ο «Τροτσκισμός» γίνεται αντικείμενο απροκάλυπτης επίθεσης. Οι Κάμενεφ και Ζηνόβιεφ καταγγέλουν τον Τρότσκυ για ιδεολογική παρέκκλιση και ζητούν την δημόσια αυτοκριτική του.

Ο Τρότσκυ αρνείται να υποστεί παρόμοια ταπείνωση. Ομολογεί ανοικτά ότι δεν επιθυμεί σύγκρουση με το κόμμα και προσπαθεί για μια ακόμη φορά να υπερασπίσει τις ιδέες του.

«***Τίποτα δεν είναι ευκολότερο από το να πεις στο κόμμα: όλες μου οι κριτικές, όλες μου οι δηλώσεις, όλες μου οι προειδοποιήσεις, όλες μου οι διαμαρτυρίες, όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα μεγάλο λάθος. Εγώ όμως σύντροφοι δεν το σκέφτομαι. Οι άγγλοι λένε: «Right or wrong my country». Εμείς μπορούμε να πούμε περισσότερο δικαιολογημένα: Ανεξάρτητα αν έχει δίκαιο ή άδικο σε συγκεκριμένα θέματα και σε ορισμένες στιγμές, δεν παύει να είναι το κόμμα μου***».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 14

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

H. GÜNTHER (IV)

Οἱ οἰκογένειες θά ἔπρεπε νά διδάξουν στά παιδιά τους (ἀγόρια καί κορίτσια) νά εἶναι προσεκτικά ὥστε ἡ προσωπικότητα αὐτοῦ πού διαλέγει καί ἐκείνου πού ἐκλέγεται, νά ἀλληλοσυμπληρώνονται μέσα ἀπό μιά «ἀμοιβαία συμψήφιση» των δύο προσωπικοτήτων γιά τήν ἐπίτευξη μιᾶς «ἀγαθῆς ἕνωσης».

Ἀναφορικά μέ τήν οἰκονομική ἰσότητα τῶν δύο οἰκογενειῶν τῶν νεονύμφων δέν χρειάζεται κάποια ἰδιαίτερη προσοχή. Ἀντίθεται, ἐκεῖνος πού «γιά τήν τέλεση τοῦ γάμου κρίνει τόν πλοῦτο ἀποφασιστικό παράγοντα» πρέπει νά χάσει τήν ἐκτίμηση τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁ Πλάτωνας ὑποθέτει ἀκόμα ὅτι οἱ ἀπόγονοι ἑνός ζευγαριοῦ πού διέθετε ὁρισμένα ἀντιθετικά πνευματικά χαρίσματα, θά παρουσίαζαν μιά μέση κατάσταση. Κάτι τέτοιο βέβαια δέν μπορεῖ νά τό δεχθῆ ἡ σύγχρονη γενετική.

Ὅπως καί νά ἔχει τό θέμα, ἡ σύγχρονη γενετική δέν πρόκειται ν' ἀντιταχθεῖ στήν συμβουλή πού ὁ Πλάτωνας ἀπευθύνει στούς νέους καί τίς νέες ἀλλά θά τήν ὑποστηρίξει μέ ἀπόλυτη σιγουριά.

Ὅμως κάθε εὐγονική θά πολεμᾶ τό σοφιστικό πνεύμα, ἐκεῖνο τόν συγκεκριμένο ἀτομικισμό ἐνάντια στόν ὁποῖο στρέφεται ἀκόμα καί ἐδῶ, ὁ Πλάτωνας. Τό νόημα τοῦ γάμου δέν βρίσκεται στήν ἐπιθυμία τῆς ἀτομικῆς ἱκανοποίησης ἀλλά στήν θέληση δημιουργίας παιδιῶν ἰδανικοῦ τύπου, σ' ἐκείνη ἀκριβῶς τήν διαιώνιση πού ὁ Νίτσε περιφρονώντας τήν χυδαία ἀναπαραγωγή ὀνόμασε διακριτικό τοῦ εὐγενικοῦ γάμου.

Ἀναφορικά μ' αὐτό ξεπηδᾶ στόν Πλάτωνα – ὁ ὁποῖος ἔζησε σέ μιά ὕστερη ἐποχή καί δέν δέχθηκε νά συμπεριληφθεῖ σ' αὐτή – ἡ ἀρχαία ἱερή ὀπτασία τόσο γνώριμη στούς πρώτους χρόνους σ' ἐκεῖνο τόν λαό βορείας φυλῆς καί ἰνδογερμανικῆς γλώσσας: ἡ διατήρηση τοῦ γένους σάν ὕπαρξη τῆς θρησκευτικότητας.

Σχετικά λοιπόν μέ τούς γάμους, αὐτές τίς συμβουλές εἴχαμε νά δώσουμε, καί κύρια αὐτά πού εἰπώθηκαν προηγούμενα, ὅτι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος πρέπει πάντα νά ἐνδιαφέρεται στό νά διαιωνίζεται μέ τό ν' ἀφήνει πίσω του παιδιά πού θά τά παραδίνει, σάν ἀντικαταστάτες του πάντα στήν ὑπηρεσία τῶν Θεῶν (Νόμοι 773).

Χρειάζεται λοιπόν νά φροντίσουμε γιά τήν μετάδοση τῆς ζωῆς στίς ἑπόμενες γενιές σάν τήν φλόγα στίς λαμπαδοδρομίες «λατρεύοντας ἀδιαλείπτως τούς Θεούς, ὅπως ὁρίζουν οἱ νόμοι» (Νόμοι 776).

Ἀπ' ἐδῶ πηγάζουν οἱ νόμοι ἐνάντια στήν ἀγαμία, γιά τήν διάλυση τῶν στείρων γάμων καί ἡ δημόσια περιφρόνηση γιά τούς ἄγαμους.

«Κάθε ἕνας πρέπει νά παντρεύεται ἀπό τά 30-35 του χρόνια· ἀλλοιῶς θά πληρώσει πρόστιμο καί θά ἀτιμαστεῖ» (Νόμοι 772-3).

Μιά ὅμως πού στήν ἀγαθή Πολιτεία του εἶναι ἀρεστός ἕνας σωστός γάμος, ἕνας γάμος ἀτόμων «Εὐγενικοῦ τύπου» ξαναμελετᾶ τά θέματα τοῦ ἀραβῶνα, τῆς προίκας καί τῆς γαμήλιας τελετῆς:

Κάθε ὑπερβολή πρέπει νά μείνει μακρυά ἀπό τήν Πολιτεία καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ κραιπάλη πρέπει νά βρίσκεται μακρυά ἀπό τήν γαμήλια τελετή.

Τό νά πίνει δέ κανείς μέχρι νά μεθύσει οὔτε ἐπιτρέπεται πουθενά ἀλλοῦ ...οὔτε καί ἀκίνδυνο εἶναι ἰδιαίτερα γιά ἐκεῖνον πού παίρνει τόν γάμο στά σοβαρά [τόν γάμο] πού τόσο ἡ νύφη ὅσο καί ὁ γαμπρός πρέπει νά θεωροῦν ὅτι εἶναι μιά ὄχι ἀσήμαντη μεταβολή τοῦ βίου συγχρόνως δέ καί ὅτι τό παιδί πού θά γεννηθεῖ πρέπει νά συλληφθεῖ ἀπό γονεῖς νηφάλιους. Καί εἶναι ἄγνωστο ποιά νύκτα ἤ ποιά μέρα θά συλληφθεῖ τό παιδί μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Καί ἐπί πλέον πρέπει νά μήν γίνονται παιδιά ὅταν τά σώματα εἶναι παραλυμένα ἀπό τήν μέθη, ἀλλά τό ἔμβρυο πρέπει νά συλλαμβάνεται σέ κατάσταση σταθερότητας, ἡσυχίας καί μακρυά ἀπό κάθε εἴδους ἐπιρροή (Νόμοι 775).

Ἀπό ἐδῶ πηγάζουν ὅλες οἱ προτάσεις τοῦ Πλάτωνα σχετικά μέ τίς θυσίες καί τίς προσευχές ὥστε νά μπορεῖ τό Θεῖο νά εὐλογήσει τούς τελούμενους γάμους.

....

Ὁ Πλάτωνας στήν Πολιτεία του δέν ἐπιθυμεῖ καμία ἀνάμειξη ἀνάμεσα σέ ἐλεύθερα καί μή ἐλεύθερα ἄτομα. Θυμίζουμε ὅτι οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες προήρχοντο ἀπό γένη τῆς βόρειας φυλῆς ἐνῶ οἱ δοῦλοι κατήγοντο ἀπό αὐτόχθονα φῦλα πού εἶχαν ὑποταχθεῖ.

Ἀκόμα καί κατά τήν διάρκεια τῆς ὕστερης ἐποχῆς ὁ Ἀριστοτέλης ἦταν σέ θέση νά διαχωρίζει τούς ἐλεύθερους καί τούς Ἕλληνες ἀπό τήν μία πλευρά, τούς δούλους καί τούς βάρβαρους ἀπό τήν ἄλλη, σάν ἀνθρώπινες ὁμάδες μέ διαφορετική φυλετική ἀντίληψη (Πολιτεία Ι,23 - ΙΙ,5).

Τά παιδιά πού εἶχαν γεννηθεῖ ἀπό ἐλεύθερους ἀνθρώπους καί ἀπό μή ἐλεύθερους, τοποθετοῦνται στό Πλατωνικό Κράτος μετά τό πλέον ταπεινό γένος καί εἶναι τό «χειρώτερο χέρι» σύμφωνα μέ μιά γερμανική νομική ἔκφραση.

Ἐάν ἕνας ἐλεύθερος ἔχει γυό ἀπό μιά σκλάβα του ἤ μιά ἐλεύθερη γυναίκα τό ἔχει ἀποκτήσει ἀπό σκλάβο της καί τό πρᾶγμα γίνει γνωστό οἱ ἐντεταλμένες γιά τήν φροντίδα τῶν γάμων γυναῖκες θά στείλουν τό παιδί τῆς ἐλεύθερης γυναίκας μαζί μέ τόν ἄνδρα ἔξω ἀπό τό Κράτος, σέ ἄλλη γῆ· οἱ φύλακες, τῶν νόμων θά κάνουν τό ἴδιο μέ τό γυό τοῦ ἐλεύθερου ἄνδρα καί τήν μητέρα του» (Νόμοι 930).

Ὁ Πλάτωνας ἀναζητᾶ νομοθετικές διευθετήσεις καί ἀποδιώχνει μιά παρόμοια ἀναθεώρηση τῶν ἠθῶν.

Κατά τρόπο ὥστε κανείς νά μήν τολμήσει νά ἀγγίξει κανένα ἀπό τό σύνολο τῶν ἀπό τήν γέννησή τους εὐγενῶν καί ἐλευθέρων καί νά περιοριστεῖ μόνο στήν νόμιμη γυναίκα του καί νά μήν λάβει χώρα βεβήλωση τοῦ σπέρματος, οὔτε γέννηση νόθων ἐξ αἰτίας σχέσεων μέ παλλακίδες (Νόμοι 941).

Σχετικά μέ τήν ἐκπαίδευση τῶν νηπίων δέν ἐπιτρέπεται καμμιά χαλάρωση:

Βεβαιώνω λοιπόν αὐτήν τήν πεποίθησή μας· ὅτι δηλαδή ἡ μαλθακότητα παράγει στίς φύσεις τῶν παιδιῶν κακή διάθεση, ἐρεθιστικότητα καί τά καθιστᾶ εὔκολα στήν συγκίνηση (Νόμοι 791).

Σχετικά μέ τούς ἀρρώστους καί ἰδιαίτερα μέ ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν ἀπό κληρονομικές φύρες δέν ὑπάρχει καμμιά ἰδιαίτερη φροντίδα. Ἐδῶ ὁ Πλάτωνας δέν φοβᾶται νά δείξει κάποια σκληρότητα. Μέ ἀξιοθαύμαστη γαλήνη καί μέ πνεῦμα νεανικό ἄσχεται ἄν βρίσκεται στό τέλος τοῦ βίου του παίρνει θέση ὑπέρ τῆς ὑγιοῦς καί ρωμαλέας ζωῆς.

Ἕνας μαραγκός ἄρρωστος ...ζητᾶ ἀπό τόν γιατρό ἕνα φάρμακο γιά νά τό πιεῖ καί κάνοντας ἐμετό νά βγάλει μ' αὐτό τήν ἀρρώστια ἀπό πάνω του, ἤ νά τήν βγάλει ἀπό κάτω μ' ἕνα καθαρτικό, ἤ ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπ' αὐτή μέ καυτηριασμό ἤ μέ ἐγχείρηση.

Ἄν κανείς τόν διατάξει νά κάνει μακροχρόνια δίαιτα βάζοντας πάνω στό κεφάλι του πιλίδια καί ἄλλα τέτοια, ἀμέσως θά τοῦ ἔλεγε πώς δέν εὐκαιρεῖ νά εἶναι ἄρρωστος καί ὅτι δέν θέλει παρόμοια ζωή, νά 'χει δηλαδή τόν νοῦ του πάντα στήν αρρώστια καί νά παρατάει τήν δουλειά του. Ὕστερα ἀφήνει τόν τέτοιο γιατρό καί ξαναρχίζει τήν συνηθισμένη του δίαιτα καί ἔτσι γιατρεύεται μόνος του καί ζεῖ δουλεύοντας· ἄν δέ τό σῶμα του δέν εἶναι σέ θέση νά ὑποφέρει, πεθαίνει καί ξενοιάζει ἀπό τά βάσανα (Πολιτεία 406).

Γιά τόν Πλάτωνα ὁ μεγάλος ἀριθμός τῶν γιατρῶν καί τῶν δικηγόρων μέσα στήν ἴδια πόλη εἶναι κακό σημάδι (Πολιτεία 405).

Στόν ἴδιο βαθμό πού ἀπορρίπτει τήν ὑπερβολική φροντίδα γιά τούς ἀσθενεῖς καί τούς ἀδύναμους, ὁ Πλάτωνας ἀπορρίπτει τήν ὑπερβολική φροντίδα γιά τό σῶμα. Προτείνει ἀσκήσεις στήν ἐξοχή «δίχως ὑπερβολική φροντίδα γιά τήν ζέστη καί γιά τό κρύο» (Νόμοι 829).

Ὁ Πλάτωνας εἶδε πολύ καθαρά ὅτι κάθε ἐμπόδιο σ' αὐτό πού σήμερα χαρακτηρίζουμε σάν φυσική ἐπιλογή ζημιώνει ὁλόκληρο τόν λαό. Αὐτή συμβαίνει ὅταν κάθε δηλητηριασμένη ἐκπαίδευση ἀπευθύνεται στούς λιγότερο ἱκανούς, ὅταν δίνεται κάθε ὑπερβολική προσοχή καί σημασία στούς ἀδύνατους, ὅταν μεθοδεύεται κάθε μετάθεση καί ὑπεκφυγή τῶν ἐξετάσεων ἱκανοτήτων πού ἐπιβάλλονται ἀπό τήν ἀνθρώπινη ζωή καί ἀπό τό περιβάλλον ἑνός Ἔθνους.

Ὅλες αὐτές τίς δοκιμασίες ὁ Πλάτωνας τίς εὔχεται γιά τόν λαό του γιατί ἐπιτρέπουν νά ξεχωρίσουν οἱ ἱκανοί ἀπό τούς ἀνίκανους.

Τό βλέμμα του εἶναι πάντα στραμμένο στό σύνολο, στή μελλοντική γενιά, σ' αὐτούς πού πρόκειται νά γεννηθοῦν. Ἔτσι ὁ Πλάτωνας ἀδιαφορώντας γιά τίς μεμονωμένες περιπτώσεις ἀποκτᾶ ἀπάθεια πού ἐμεῖς εὐχαρίστως τήν ἀποδίδουμε στή φύση ὅταν τήν παρουσιάζουμε μέ ἀνθρωπόμορφο σχῆμα.

Ὅμοια μέ τήν ἴδια τήν φύση ὅπως τήν ἔχει δεῖ ὁ Tennyson,

so careful of the type she seems,
so careless of the single li fe,

μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο μᾶς κοιτᾶ καί ὁ Πλάτωνας. Οἱ νόμοι του ἔχουν μέσα τους κάτι ἀπό τούς νόμους τῆς φύσης.

Ὅτι δέν ἀνταποκρίνεται στό ψυχοφυσικό ἰδανικό τοῦ ὁλοκληρωμένου ἀνθρώπου πρέπει νά ἐκμηδενιστεῖ ὅπως ἀκριβῶς ὁ κακοῦργος.

Συμπόνοια γιά τό ἄτομό του, σήμαινε γιά τόν Πλάτωνα ντροπή γιά τό σύνολο τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχει «μιά ψυχή ἀπό τήν φύση της κακή, εἶναι ἀδιόρθωτος» (Πολιτεία 410), καί χρειάζεται νά θανατωθεῖ.

Ἡ στείρωση τῶν λιγότερο ἱκανῶν καί τῶν ἐγκληματιῶν τυπικό χαρακτηριστικό τῆς ἰσχύουσας νομοθεσίας τῶν Η.Π.Α. ἦταν φυσικά ἄγνωστη στόν Πλάτωνα γι' αὐτό εἶχε μόνο δύο τρόπους γιά νά ξεκαθαρίσει τήν Πολιτεία ἀπό τούς «ἀθεράπευτους». Τήν ἐξορία καί τήν θανατική ποινή.

Εἶναι δέ ὁ μέν ἄριστος [τρόπος καθαρμοῦ] ὀδυνηρός, ὅπως εἶναι ἀκριβῶς τά ἄριστα τῶν φαρμάκων· εἶναι αὐτός πού ὁδηγεῖ στόν κολασμό μέ μιά δίκαιη τιμωρία, καί σάν τελευταῖο μέσον τιμωρίας, ἐπιβάλλει τόν θάνατο ἤ τήν ἐξορία. Γιατί αὐτούς πού ὑποπίπτουν στά πιό μεγάλα ἐγκλήματα καί εἶναι ἀθεράπευτοι, ἐπειδή ἡ ζημιά πού προξενοῦν στήν πόλη εἶναι ἡ πιό μεγάλη, ἔχει ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια νά τούς βγάζουν ἀπό τήν μέση (Νόμοι 735).

Καί γι' αὐτόν πού ὁ νομοθέτης ἀναγνωρίζει σάν ἀθεράπευτο, ποιός νόμος, ποιά ἡ ἐπιφυλασσόμενη ποινή γι' αὐτόν καί γιά τούς ὁμοίους του; Ἀναγνωρίζοντας ὅτι γιά ὅλους αὐτούς εἶναι καλύτερα ἄν πάψουν νά ζοῦν καί θά ὠφελοῦσε διπλά τόσο αὐτούς πού θά ἐγκατέλειπαν τήν ζωή ὅσο καί ἐκείνους πού ἀποφεύγοντας τό παράδειγμά τους θά φρόντιζαν νά μήν γίνουν κακοί μέ ἀποτέλεσμα τό Κράτος νά ἀδειάσει ἀπό τούς κακούς ἀνθρώπους· γιά τόν λόγο αὐτό πρέπει ὁ νομοθέτης, ἀναφορικά μέ παρόμοιους ἀνθρώπους, νά ἀπειλεῖ μέ θάνατο τήν τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων τους καί μέ καμμιά ἄλλη ποινή (Νόμοι 862. Βλέπε Νόμοι 957/8 καί Πολιτικό 308/9).

Ἡ θανατική ποινή κάθαρση τοῦ γένους καί τῆς Πολιτείας. Αὐτή ἡ ἀντίληψη βρίσκεται τόσο μέσα στήν Ἑλληνική ὅσο καί μέσα στήν Ρωμαϊκή καί Γερμανική σκέψη. Οἱ Ρωμαῖοι ἔβλεπαν τόν κακοποιό σαν monstrum πού ἔπρεπε νά ἐκμηδενιστεῖ, οἱ Γερμανοί τόν ἔβλεπαν σάν φθονερό ἀπό τόν ὁποῖο τό ἔθνος ἐξαγνιζόταν μόνο μέσα ἀπό τήν θανατική ποινή...

....

(Συνεχίζεται)

SKINS ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Κάθε μέρα που ο αγώνας γίνεται πιο βίαιος, αυτοί που πραγματικά κινδυνεύουν περισσότερο είναι αυτοί οι επαναστάτες που συνεχίζουν τις μάχες στο πεζοδρόμιο.

Τελευταία στις εθνικιστικές επαναστατικές γραμμές, εμφανίσθηκαν οι SKINS.

Τόσο στην Αγγλία όσο και στην Γαλλία, οι μοναδικές ομάδες που κατεβαίνουν – στ' αλήθεια – στους δρόμους εναντίον των διαφόρων συμμοριών που έχουν δημιουργήσει οι έγχρωμοι, είναι οι SKINS.

Πολλές οργανώσεις διαφορετικών τάσεων έχουν βαθμολογήσει και κριτικάρει τους SKINS σαν «παρακμιακούς» ή «οπισθοδρομικούς», παρ' όλο που αυτοί είναι «οπισθοδρομικοί» σε θέματα τους παρελθόντος.

Άλλες οργανώσεις χρησιμοποιούν τους SKINS, και όταν αυτοί αντιμετωπίζουν προβλήματα από την αστυνομία τους εγκαταλείπουν.

Εμείς σ' αυτό το σύντομο άρθρο, δεν θα προσπαθήσουμε να κατηγορήσουμε ή να υποστηρίξουμε τους SKINS, αλλά να δούμε τις ρίζες της ύπαρξής τους, να δούμε την πραγματικότητα χωρίς να κάνουμε τους «δικαστές».

Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι οι SKINS είναι «προϊόν» της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ.

Στην πλειοψηφία τους είναι εργαζόμενοι, σε προάστεια των μεγαλουπόλεων. Είναι νέοι που αγωνίζονται ενάντια στην αστική κοινωνία και χάνονται μέσα στις φάμπρικες.

Ξεσηκώνονται ενάντια σ' αυτή τη «ζωή», με τον ίδιο τρόπο που έκαναν κάποτε οι χίππυς, μόνο που οι

SKINS είναι διαφορετικοί γιατί ψάχνουν το δρόμο της φυλής, τον δρόμο της δύναμης.

Μας παραξενεύει ή μας προκαλεί ο τρόπος ντυσίματός τους; Το ξυρισμένο κεφάλι, οι μπότες ή η μουσική τους; Δεν είναι διανοούμενοι. Δεν ψάχνουν να βρουν «λύσεις». Είναι μόνο ένας επαναστατικός εργατικός τρόπος ζωής.

Συνήθως όταν οι SKINS, μεγαλώνουν και τα χρόνια περνούν, αφήνουν τον «συμβολισμό» τους και αρχίζουν να «σκέπτονται» λύσεις.

Στα 18 τους χρόνια, οι εργαζόμενοι SKINS, το μόνο που αισθάνονται είναι η καταπίεση και η σιχαμάρα για την κοινωνία.

Το θάρρος τους να κτυπηθούν με το σύστημα είναι προς τιμήν τους.

Θα τους δεχθούμε ή θα τους καταδικάσουμε; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο.

Την ημέρα όμως που ο νέος SKIN θα αγωνισθεί για να έχει μία τίμια κοινωνία, την ημέρα που οι νέοι θα

αγωνισθούν για μία εναλλακτική λύση στα προβλήματα της κοινωνίας, την ημέρα αυτή ο SKIN επαναστάτης, θα είναι ένας συναγωνιστής για την δημιουργία της ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Το κίνημα των SKINHEAD γεννήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '60 στα εργατικά προάστεια των αγγλικών μεγαλουπόλεων.

Οι «πρόδρομοί» τους ήταν οι «mod». Ήταν όμως περισσότερο ένα μουσικό κίνημα παρά πολιτικό.

Στις αρχές του 1977 εμφανίζεται στην Αγγλία το κίνημα των «punks». Τα βαμένα μαλλιά με τους πολύχρωμους σχηματισμούς. Οι «punks» δηλώνουν αναρχικοί.

Το 1978 στην Αγγλία, εμφανίζονται ανανεωμένοι οι SKINS. Ξυρισμένα κεφάλια, μπότες, και είναι περισσότεροι από 200.000.

Είναι πατριώτες. Όχι όπως οι punks που αρνούνται ότι είναι Άγγλοι.

Στην αρχή ο πατριωτισμός τους φαίνεται από τους στίχους των τραγουδιών στις διάφορες συναυλίες των γκρουπ: Shame 69, Angelic Upstar, The Businyw, 4 Skin, Last Risort, που μιλούν για την ανεργία και τους έγχρωμους μετανάστες.

Μέχρι τότε δεν υπήρχε κανένα πολιτικό κόμμα ή οργάνωση που να ενδιαφερόταν γι' αυτούς.

Μετά το 1980 το British Movement και μετά το National Front, ξεκινούν μία εκστρατεία για να κερδίσουν τους SKINS.

Οι οργανώσεις αυτές δημιουργούν παραρτήματα νεολαίας που είναι δεκτά από τους SKINS.

Οι SKINS εκδίδουν περιοδικά για νέους όπως: «BULLDOG» του Ν.Φ., «THE PHOENIX» του B.M. και οργανώνουν συναυλίες για τους εθνικιστές με την δισκογραφική εταιρεία **White Noise Records.**

Τότε εμφανίζονται τα γκρουπ Brutal Attack, Combat 84, Public Enemy, The Die Hards, που είναι πολιτικοποιημένα. Παράλληλα το N.F. οργανώνει τους επαναστάτες στα γήπεδα πίσω από τα ποδοσφαιρικά Club.

Στα Club των Chelsea, Westham, Liverpool οργανώνονται πολλοί SKINS.

Στις διάφορες πορείες που οργανώνει το N.F. ή το B.M. στα προάστεια των έγχρωμων μεταναστών, πολλοί νέοι στις ομάδες προστασίας ανήκουν στους SKINS.

Στην Γαλλία από την FNE και την TROISIEME VOIE. Το FAP, NPD και N.F. στην Γερμανία.

Το BSS και το NRP στην Σουηδία.

Το SFN στην Ολλανδία και τη VMO στην Φλαμανδία.

Όπως συμβαίνει πάντα τόσο στην Αγγλία όσο και στην Γερμανία, σε κάθε δικαστήριο που γινόταν με κατηγορούμενο SKIN ο Νόμος ήταν πάντα εναντίον του.

Το διπλό παιχνίδι των διαφόρων οργανώσεων που χρησιμοποιούσαν τους SKINS για τους πεζοδρομιακούς αγώνες και μετά τους εγκατέλειπαν...

Όλα αυτά όμως ήταν εμπειρίες...

Le Rebelle Blanc

ORGANE DE LA

REBELLION BLANCHE

"Celui qui se refuse à lutter dans ce monde où la loi est une lutte incessante ne mérite pas de vivre."

Adolf HITLER, "MEIN KAMPF"

Μέχρι χθες η ηλικία του SKIN δεν ξεπερνούσε το 20ό έτος. Σήμερα μπορούμε να δούμε SKINS επαναστάτες μεγαλύτερους των 25 ετών.

Είναι αυτοί που ξεπέρασαν την «α-αναρχική» παιδική ηλικία.

Στην Γαλλία π.χ. οι SKINS μαζί με εθνικοσοσιαλιστές, και εθνικιστές επαναστάτες δημιούργησαν το CHOUAN, που αγωνίζεται εναντίον των συντηρητικών.

Από ένα μουσικό κίνημα οι SKINS είναι τώρα ένα ανένταχτο κίνημα εθνικιστών.

Το μέλλον θα μας δείξει τι μπορούν να κάνουν.

Β. ΗΠΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η επίσημη επίσκεψη του υπουργού των εξωτερικών της Αλβανίας, καθώς και η αποδοχή της προσκλήσεως για αντίστοιχη επίσκεψη του πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου, σηματοδοτεί νέες εξελίξεις στις σχέσεις Ελλάδας-Αλβανίας. Αυτό φυσικά που μας ενδιαφέρει εμάς σαν εθνικιστές είναι η κατάσταση των Ελλήνων που ζουν στην Β. Ήπειρο.

Μέχρι σήμερα οι σχέσεις Ελλάδας-Αλβανίας ήταν ψυχροπολεμικές. Ίσως αυτό, για την δεκαετία του '50 και '60 να μην φαινόταν λάθος, αλλά σήμερα σίγουρα είναι. Τι πέτυχαν οι ελληνικές κυβερνήσεις έως τώρα με την «ψυχρή» πολιτική τους απέναντι στην Αλβανία; Μήπως καλυτέρευσαν τις συνθήκες ζωής των Βορειοηπειρωτών; Ασφαλώς όχι.

Η άρση του εμπολέμου προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών και ίσως όχι άδικα. Πράγματι, δε λύθηκε κανένα πρόβλημα των Ελλήνων που ζουν στην Β. Ήπειρο.

Από αυτό το σημείο, όμως, μέχρι να κατηγορούμε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για προδοσία, είναι αστείο. Και αυτό γιατί απλούστατα τη Β. Ήπειρο την πούλησε πρώτη η «δεξιά», ακολούθησε η «χούντα» και σήμερα... Σήμερα τα πράγματα είναι περίπλοκα.

Η πολιτιστική ανταλλαγή των δύο χωρών, οι αντίστοιχες επισκέψεις επισήμων σ' Ελλάδα και Αλβανία μήπως τελικά βοηθήσουν περισσότερο τον Ελληνισμό της Β. Ηπείρου απ' ότι οι προηγούμενες πολιτικές; Στο ερώτημα αυτό ο μόνος που μπορεί να απαντήσει είναι ο χρόνος. Μόνο ο χρόνος μπορεί να δείξει αν η αλλαγή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στο θέμα-πρόβλημα Αλβανία είναι σωστή ή λάθος. Αν είναι σωστή, τότε, η κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου έπραξε καλά.

Εάν όχι, τότε, στους νεκροθάφτες της Β. Ηπείρου μαζί με την ΕΡΕ, την Ε.Κ., την επταετία, τη Ν.Δ. προστίθεται και το ΠΑΣΟΚ...

Για μας τους εθνικιστές η Β. Ήπειρος ήταν και θα μείνει ελληνική. Η καλύτερη λύση, και η τελική, είναι να ενσωματωθεί στον υπόλοιπο εθνικό κορμό. Κατά πόσο όμως αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί; Αυτή τη στιγμή είναι λιγάκι δύσκολο... Αύριο ποιος ξέρει. Το θέμα όμως είναι ότι με την κατάλληλη εξωτερική πολιτική πρέπει να πείσουμε τους Αλβανούς ότι δεν είμαστε εχθρικά διατεθειμένοι απέναντί τους. Αυτό ίσως βοηθήσει πολύ στην ηπιότερη πολιτική της Αλβανικής κυβερνήσεως στην ελληνική μειονότητα. Το να δημαγωγείς εκ του ασφαλούς είναι κάτι το εύκολο. Το να βγαίνει ο κ. Μητσοτάκης και να βγάζει πατριωτικούς λόγους υπέρ των Β. Ηπειρωτών, ενώ όταν ήταν υπουργός εξωτερικών δεν ήξερε κατά πού πέφτει καν η Β. Ήπειρος, (βλέπε, «ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ» τεύχος 1) δεν βοηθάει την κατάσταση. Το να φωνάζεις στο δρόμο «η λύση είναι μία, στρατός στην Αλβανία» και μετά να πηγαίνεις για καφέ, είναι κάτι εύκολο. Δεν στοιχίζει τίποτα. Τόσα χρόνια δημοσιογράφος έχω μάθει αρκετά καλά, ότι άλλο να βλέπεις απ' έξω τον χορό και άλλο να είσαι μέσα.

Τα αιτήματα που βάζει ο Σεβαστιανός είναι όλα σωστά. Η ελληνική μειονότητα βρίσκεται υπό απειλή και διωγμό. Ποια πολιτική όμως θα βοηθήσει στην επίλυση των προβλημάτων αυτών; Η προηγούμενη ή η τωρινή;

Ας δώσουμε, λοιπόν, την «ευκαιρία» στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να χαράξει την εξωτερική της πολιτική όπως αυτή νομίζει. Ας επαναλάβουμε όμως πάλι, ότι η τελευταία που δικαιούται να την κρίνει είναι η «δεξιά».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Σ. ΣΟΥΤΖΟΥ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ